

Paulus' brev til Filipperne

Warren W. Wiersbe

The Bible Exposition Commentary, Volume 2
Victor Books, 1989.

OVERSIGT

Nøgleemne: Herrens glæde

Nøglevers: kap. 3 vers 1

I. DET MÅLRETTEDE SIND, kapitel 1

- A. Evangeliets fællesskab, 1:1-11
- B. Evangeliets udbredelse, 1:12-26
- C. Evangeliets tro, 1:27-30

II. DET UNDERGIVNE SIND, kapitel 2

- A. Kristi eksempel, 2:1-11
- B. Paulus' eksempel, 2:12-18
- C. Timotheus' eksempel, 2:19-24
- D. Epafroditus' eksempel, 2:25-30

III. DET ÅNDELIGE SIND, kapitel 3

- A. Paulus' fortid, 3:1-11 (bogholderen - "jeg regner")
- B. Paulus' nutid, 3:12-16 (atleten - "jeg jager")
- C. Paulus' fremtid, 3:17-21 (udlændingen - "jeg længes efter")

IV. DET TRYGGE SIND, kapitel 4

- A. Guds fred, 4:1-9
- B. Guds kraft, 4:10-13
- C. Guds omsorg, 4:14-23

INDHOLD

1. Hvordan kan din glæde blive større? (1:1-11)
2. Pionerer efterlyses (1:12-26)
3. Slagmarken (1:27-30)
4. Det store forbillede (2:1-11)
5. Det kristne liv, hvor Gud virker i os og vi virker
for Ham (2:12-18)
6. Et uvurderligt par (2:19-30)
7. At lære at regne (3:1-11)
8. Lad os vinde kapløbet (3:12-16)
9. At leve i lyset af fremtiden (3:17-21)
10. Du skal ikke bekymre dig (4:1-9)
11. Tilfredshedens hemmelighed (4:10-23)
12. Bring Filipperbrevet i anvendelse

Afsnit 1, Hvordan kan din glæde blive større, 1:1-11

“Har du lyst til at komme forbi, så vi kan være sammen?”

“Det var vel nok sjovt at spille fodbold. Vi havde det virkelig godt sammen.”

“Da soldaterne trak sig tilbage, var sammenholdet virkelig godt”

Det at være sammen eller at have fællesskab synes at kunne betyde meget forskelligt for forskellige personer. Måske er det som med mange andre ord, at det er ved at miste sin virkelige betydning. Hvis det er tilfældet, burde vi hellere gøre noget for at bevare den virkelige mening med ordet. Når alt kommer til alt er et bibelsk ord som fællesskab noget, der bør blive ved med at blive brugt.

Til trods for de vanskelige omstændigheder, som Paulus befandt sig i som fange i Rom, kunne Paulus glæde sig. Hemmeligheden bag denne glæde var et målrettet sind: Paulus levede for Kristus og evangeliet. Kristus nævnes direkte ikke mindre end 18 gange i brevet, og evangeliet nævnes 6 gange. “For mig er livet Kristus, og døden en vinding” (1:21). Men hvad betyder det egentlig at have et målrettet sind? Det er den indstilling, som siger: “Det er lige meget hvad der end sker med mig, så længe Kristus bliver herliggjort, og andre får lov til at høre evangeliet.” Paulus kunne glæde sig til trods for sine omstændigheder, fordi hans omstændigheder var med til at styrke evangeliets fællesskab (1:1-11), medvirke til evangeliets udbredelse (1:27-30), og bevare evangeliets tro (1:27-30).

Ordet fællesskab betyder ganske enkelt “at have noget til fælles”. Men sandt kristent fællesskab er i virkeligheden meget dybere end blot det at dele en kop kaffe og noget kage, eller at spille fodbold med andre. Alt for ofte er det sådan, at det, som vi opfatter som “fællesskab”, i virkeligheden blot er et bekendtskab eller venskab. Det er ikke muligt at have fællesskab med nogen, hvis man ikke har noget til fælles. Når det drejer sig om det kristne fællesskab, betyder det, at man har del i det evige liv. Hvis en person ikke har taget imod Kristus som frelser, kan vedkommende ikke kende noget til evangeliets fællesskab. I kap. 2:1 taler Paulus om “åndens fællesskab”, for når en person fødes på ny, modtager vedkommende åndens gave (Rom. 8:9). Der findes også “lidelsesfællesskabet” med Kristus (3:10). Når vi deler det, som vi har, med andre, er det også fællesskab (4:15).

Sandt kristent fællesskab er derfor meget mere end blot det at høre til en kirke eller menighed eller at komme til møder et sådant sted. Det er muligt at være meget tæt på andre personer rent legemligt og alligevel være på kilometers afstand åndeligt. En af kilderne til de kristnes glæde er det fællesskab, som de troende har i Kristus Jesus. Paulus var i Rom, og hans venner var i Filippi, men deres åndelige fællesskab var inderligt og tilfredsstillende. Når du har et sådant målrettet sind, vil du ikke beklage dig over dine omstændigheder, for du vil vide, at dine vanskelige omstændigheder vil medføre en styrkelse af evangeliets fællesskab.

I kap. 1:1-11 benytter Paulus tre tanker til at beskrive sandt kristent fællesskab: Jeg har jer i mine tanker (1:3-6), jeg har jer i mit hjerte (1:7-8), og jeg har jer i mine bønner (1:9-11).

Jeg har jer i mine tanker (1:3-6)

Er det ikke bemærkelsesværdigt at se, at Paulus tænker på andre, og ikke på sig selv? Mens Paulus sidder i fængslet i Rom og venter på at komme for retten, rejser han så at sige i tankerne tilbage til menigheden i Filippi, og hver eneste tanke om dem gør ham glad. Prøv at læse Apostlenes Gerninger kap. 16.

Her vil du opdage, at Paulus faktisk oplevede ting i Filippi, der vel egentlig kunne give ham anledning til bedrøvelse. Han oplevede en ulovlig anholdelse, blev pryglet, blev sat i fængsel, og blev ydmyget foran andre mennesker. Men selv disse minder gjorde Paulus glad, for det var gennem disse lidelser, at fangevogteren fandt Jesus. Paulus har sikkert også tænkt på Lydia og hendes hus, eller den fattige pige, der havde været besat af ånder, og på alle de andre kære troende i Filippi, og hver eneste tanke har være en kilde til glæde. (Det kunne være værd at tænke på, om jeg er en sådan kristen, at pastoren i min kirke har grund til at glæde sig, når han tænker på mig).

Det er muligt, at kap. 1:5 i virkeligheden sigter til det økonomiske fællesskab med Paulus. Dette er et emne, som Paulus kommer tilbage til i kap. 4:14-19. Menigheden i Filippi var den eneste menighed, der var indgået i et fællesskab med Paulus, hvor de direkte støttede ham i tjenesten. Den "gode gerning", som vi læser om i kap. 1:6, kan meget vel sigte til det, at de delte af det, som de havde. Det var Herren, der havde begyndt den gode gerning, og Paulus var overbevist om, at Herren også ville fortsætte og fuldføre den.

Vi kommer imidlertid ikke galt af sted, hvis vi anvender disse vers på Kristi frelsesværk i forhold til de troende. Vi bliver ikke frelst på grund af vore gode gerninger (Ef. 2:8-9). Frelsen er den gode gerning, som Gud udvirker i os, når vi tror på Hans Søn. I kap. 2:12-13 får vi at vide, at Gud fortsætter med at arbejde med os gennem Ånden. Med andre ord kan vi sige, at frelsen omfatter tre slags arbejde:

- det arbejde som Gud *gør for os* - frelsen
- det arbejde som Gud *gør i os* - helliggørelsen
- det arbejde som Gud *gør gennem os* - tjeneste

Dette arbejde vil Gud fortsætte, indtil vi skal se Kristus, og på det tidspunkt skal arbejdet være fuldført. Vi skal "blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er" (1. Jn. 3:2).

Det var en kilde til gælde for Paulus at vide, at Gud fortsat arbejdede i hans medtroendes liv i Filippi. Når alt kommer til alt er dette det virkelige grundlag for et glædesfyldt kristent fællesskab: at Gud arbejder i vore liv dag for dag.

"Det er som om, at der er gnidninger i vort hjem" sagde en bekymret hustru til en ægteskabsrådgiver. "Jeg ved virkelig ikke, hvad problemet er." "Gnidninger kommer af én af to ting" svarede rådgiveren, og for at illustrere, hvad han sagde, tog han to stykker træ op fra sit skrivebord. "Hvis det ene stykke bevæger sig, og det andet står stille, kommer der gnidninger. Eller hvis begge stykker bevæger sig, men i hver sin retning, opstår der gnidninger. Fortæl mig nu: hvad er årsagen?" "Jeg må nok indrømme, at jeg på det seneste er gået tilbage i mit kristne liv, og at min mand faktisk er vokset" sagde kvinden. "Hvad jeg har brug for er at komme tilbage i fællesskab med Herren."

Jeg har jer i mit hjerte (1:7-8)

Nu bevæger vi os lidt dybere ned, for det er faktisk muligt at have andre i vore tanker, uden at have dem i vore hjerter. (Der er en der har sagt, at mennesker i dag ofte må bekende, at en eller anden går dem på nerverne, ikke at de har dem i tankerne eller hjertet.) Paulus' oprigtige kærlighed til hans venner var noget, der ikke kunne forklædes eller skjules.

Kærlighed mellem troende er som et bånd der binder dem sammen. Kærlighed er et tegn eller bevis på frelse: "Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet; for vi elsker brødrene" (1. Jn. 3:14). Det er den "åndelige smøreolie" der får hele maskinen til at køre gnidningsfrit. Har du bemærket, hvor ofte Paulus bruger

ordene "jer alle" i brevet? Der forekommer mindst ni gange i dette brev. Han ønsker ikke at holde nogen ude. (Der findes oversættelser, der skriver: "I har mig i jeres hjerter" i kap. 1:7, men betydningen er i grunden den samme.)

Hvordan beviste Paulus sin kærlighed til filipperne? Et var at han gik gennem lidelser for deres skyld. Hans lænker var beviset på hans kærlighed. Han var "Kristi Jesu fange for ... hedningers skyld" (Ef. 3:1). På grund af retssagen mod Paulus ville budskabet om Kristus blive fremført for og hørt af myndigheds personer i Rom. Eftersom Filippi var en romersk koloni, ville afgørelsen få betydning for de troende dér. Paulus' kærlighed var ikke bare noget han talte om, nej, det var noget, han praktiserede. Han regnede sine vanskelige omstændigheder for en anledning til at forsvare og bekræfte evangeliet, og det ville samtidig hjælpe hans trossøskende alle vegne.

Hvordan kan troende lære at leve den slags kærlighed ud i praksis? "Jeg kommer bedre ud af det med mine vantro naboer end med mine frelste slægtninge" sagde en mand bekendende til sin pastor. "Det kan godt være, at det kræver en diamant, hvis man skal skære i en diamant, men nu er jeg ved at have fået nok." Kristen kærlighed er ikke noget vi i os selv kan udvirke. Det er noget, som Gud gør i os og igennem os. Paulus længtes efter sine venner med Jesu inderlige kærlighed (kap. 1:8). Det var ikke Paulus' kærlighed, der blev kanaliseret gennem Kristus. Nej, det var Kristi kærlighed, der flød gennem Paulus. Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden (Rm. 5:5). Når vi giver Gud lov til at udføre sin gode gerning i os, vil vi vokse i kærlighed til hinanden.

Hvordan kan vi i sandhed sige, at vi er knyttet til andre troende i kærlighed? Ét er at vi har omsorg for dem. De troende i Filippi bekymrede sig for Paulus, og sendte Epafroditus, for at han skulle tjene Paulus. Paulus havde også virkelig omsorg for sine venner i Filippi, i særdeleshed da Epafroditus blev syg, og ikke havde mulighed for straks at rejse tilbage (kap. 2:25-28). "Kære børn, lad os ikke elske med ord eller tunge, men i gerning og sandhed" (1. Jn. 3:18).

Et andet bevis på kristen kærlighed er villighed til at tilgive hverandre. "... først og fremmest skal I holde fast ved den indbyrdes kærlighed, for kærlighed skjuler en mangfoldighed af synder" (1. Pet. 4:8).

"Fortæl om nogle af de bommerter, som din hustru har begået" sagde radioværten til en, der deltog i en radioquiz. "Jeg kan ikke komme i tanke om nogen" svarede manden. "Selvfølgelig kan du huske et eller andet" sagde radioværten. "Nej, det kan jeg virkelig ikke" svarede lytteren. "Jeg elsker min hustru virkelig meget, og derfor husker jeg ikke på den slags." I 1. Kor. 13:5 står der, at kærligheden ikke holder regnskab over fejltrin ("bærer ikke nag").

Kristne, der praktiserer kærlighed, oplever altid glæde. Begge dele (kærlighed og glæde) er et resultat (frugt) af Helligåndens tilstedeværelse (Gal. 5:22).

Jeg har jer i mine bønner (1:9-11)

Paulus fandt glæde i minderne om vennerne i Filippi, og i hans stadig voksende kærlighed til dem. Han fandt også glæde i at mindes dem ind for Guds nådetrone i bøn. Ypperstepræsten i Det gamle Testamente bar en særlig klædedragt, brystskjoldet, over brystet ved hjertet. På brystskjoldet var der anbragt tolv ædelstene, hvor navnene på Israels tolv stammer var indgraveret, én sten for hver stamme (2. Mos. 28:15-29). Han bar folket ved sit hjerte i kærlighed, og ligeså gjorde Paulus. Måske er det den dybeste og mest inderlige form for kristen kærlighed, som vi kan opleve i dette liv, når vi kommer ind for nådetronen og beder for hinanden.

Dette er en bøn om modenhed og vækst, og Paulus begynder med kærlighed. Når alt kommer til alt kan man sige, at hvis kristen kærlighed er hvad den bør være, kommer alt andet af sig selv. Han beder om, at de må opleve over-

strømmende kærlighed og en kærlighed, der kan bedømme. Kristen kærlighed er ikke blind. Hjertet og forstanden arbejder sammen, således at vi kan have en bedømmende kærlighed, og således at vi kan bedømme i kærlighed. Paulus ønsker, at hans venner skal vokse i dømmekraft, således at de bliver i stand til at skønne, hvad der er væsentligt.

Evnen til at skelne er et tegn på modenhed. Når et lille barn lærer at tale, kan det være, at det siger "vov" eller "muh" om alle dyr, der har fire ben. Men med tiden lærer barnet at forstå, at der findes mange slags dyr. For et lille barn er der ikke forskel på biler, og den ene er lige så god som den anden. For en teenager derimod er der stor forskel på biler. Teenageren er hurtigere til at skelne mellem bilerne, end hans forældre er til at udtale bilernes navne. Et af de helt sikre tegn på modenhed er en kærlighed, der er i stand til at skønne.

Paulus beder også for, at de må have en moden kristen karakter "renfærdige og uden anstød" (1:10). Det græske ord for "renfærdig" kan have mange forskellige betydninger. Nogle oversætter ordet med noget, der er "prøvet af sollyset". Den "renfærdige" troende er ikke bange for at "stå i lyset".

"Renfærdig" kan også betyde noget, der er "sigtet i en si". Dette henviser til den proces, hvorved man renser kornet. I begge tilfælde er sandheden den samme: Paulus beder om, at hans venner må have den slags karakter, der vil kunne bestå prøven. (Det engelske ord "sincere", der benyttes i nogle oversættelser, betyder "ufordærvet, rent, ublandet").

Paulus beder om, at de må have en moden kristen kærlighed og karakter "... uden anstød på Kristi dag" (1:10). Dette betyder, at vore liv ikke må være årsag til, at andre ledes i fald eller kommer til at snuble, og at de er rede til Kristi Domstol, når Han kommer tilbage (se 2. Kor. 5:10 og 1. Jn. 2:28). Der er to gode prøver (tests), som vi kan benytte, når vi skal skønne åndeligt: 1) Vil det lede andre til fald? 2) Vil jeg skamme mig, hvis Jesus kommer tilbage?

Paulus beder også for, at de må have en moden kristen tjeneste. Han ønsker, at de skal fyldes og bære frugt (kap. 1:11). Han er ikke blot interesseret i kirkeaktiviteter, men derimod i den åndelige frugt, der kommer, når vi har fællesskab med Kristus. "Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I heller ikke, hvis I ikke bliver i mig" (Jn. 15:4). Der er alt for mange troende, der forsøger at "frembringe frugt" i deres egen kraft i stedet for at blive i Kristus, og give Ham lov til at frembringe frugten.

Hvad er det for en slags "frugt", som Gud ønsker at se i vore liv? Han ønsker at se "Åndens frugt" (Gal. 5:22-23), det vil sige en kristen karakter, der opfører sig forherliger Gud. Paulus sammenligner det at vinde fortabte sjæle for Kristus med det at bære frugt (Rm. 1:13), og han omtaler "hellighed" som en åndelig frugt (Rm. 6:22). Han opfordrer os til at "bære frugt med alle gode gerninger" (Kol. 1:10), og Hebræerbrevets forfatter minder os om, at vores lovprisning er "frugt af læber" (Heb. 13:15).

Man kan ikke påstå, at frugttræet larmer, når det frembringer dets frugt. Frugttræet så at sige lader blot det indre liv at virke på sin egen naturlige måde, og frugten er resultatet heraf. "Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt, for skilt fra mig kan I slet intet gøre" (Jn. 15:5).

Forskellen mellem åndelig frugt og menneskelige "religiøse handlinger" er den, at åndelig frugt bringer ære til Jesus Kristus. Når vi gør noget i vor egen kraft, har vi ofte en tendens til at prale om det. Sand åndelig frugt er så smuk og fantastisk, at intet menneske kan tage æren for det, for æren tilkommer Gud alene.

Dette er altså det sande kristne fællesskab: at have noget til fælles, der er langt dybere end blot venskab. "Jeg har jer i mine tanker ... Jeg har jer i mit

hjerter ... Jeg har jer i mine bønner ...” Det er den slags fællesskab, der afstedkommer glæde, og det er det målrettede sind, der afstedkommer den slags fællesskab.

En person var nødt til at tage til en stor millionby, for at blive opereret. Han havde bestemt ikke lyst til at tage af sted. “Hvorfor kan jeg ikke bare blive hjemme” spurgte han sin læge. “Jeg kender ikke en eneste person i den store og uvenlige by.” Men da han og hans hustru ankom til hospitalet, var der en pastor, der tog imod dem, og han inviterede dem hjem til sig at bo, indtil de fandt sig til rette i storbyen. Operationen var meget alvorlig, og ventetiden på hospitalet var lang og besværlig, men fællesskabet med pastoren og dennes hustru bragte glæde til den syge og hans hustru. De lærte, at omstændighederne ikke behøver at tage vores glæde fra os, hvis vi tillader vore omstændigheder at styrke evangeliets fællesskab.

Afsnit 2, Pionerer efterlyses, 1:12-26

Som missionær var Paulus' ønske mere end noget andet, at prædike evangeliet i Rom. Det var imperiets centrum. Rom var datidens nøgleby. Hvis Paulus kunne vinde den for Kristus, ville det betyde at millioner kunne nås med budskabet om frelse. Det var af afgørende betydning i Paulus' plan. Han sagde: "Når jeg har været dér [Jerusalem], må jeg også til Rom" (Ap.g. 19:21). Fra Korint skrev han "Derfor min iver efter også at forkynde evangeliet for jer i Rom" (Rom 1:15).

Paulus ønskede at drage til Rom som *forkynder*, men i stedet nåede han frem som *fange*! Alene dette kunne han have skrevet et langt brev om. Imidlertid opsummerer han det i "at forholdene her hos mig snarest har ført til fremgang for evangeliet" (Fil 1:12). Beretningen om dette findes i Ap.g. 21:17 - 28:31, og begynder med den ulovlige arrestation af Paulus i Jerusalems tempel. Jøderne mente at han havde tilsmudset templet ved at bringe hedninger med ind, og Romerne antog at han var en ægyptisk oprører på deres liste over eftersøgte. Paulus kom til at stå midt i en politisk og religiøs sammensværgelse og forblev fange i Kæsarea i to år. Da han endelig indankede sin sag for Kejseren (hvilet var en af hans rettigheder som romers statsborger), blev han sendt til Rom. Undervejs forliste hans skib! Beretningen om stormen, samt Paulus' mod og tro er en af Bibelens mest dramatiske (Ap.g. 27). Efter tre måneders venten på øen Malta, kunne Paulus endelig begive sig videre til Rom og den retssag han havde udbedt sig hos Cæsar.

I manges øjne ville dette have set ud som en fiasko, men ikke for denne mand med det "målrettede sind", som kun var optaget af at forkynde Kristus og evangeliet. Paulus' glæde var ikke baseret på at have ideelle omstændigheder; han fandt glæde i at vinde andre til Kristus. Hvis hans kår kunne fremme evangeliets udbredelse, så var dette vigtigst for ham! Ordet *fremme* betyder "pioner fremgang". Det er et græsk militærudtryk som betegner ingeniørtroppernes bannering af de efterfølgende troppers vej ind i nyt territorium.. Frem for at se sig selv som fange, opdagede Paulus at situationen virkelig åbnede nye muligheder for hans tjeneste.

Det fleste har hørt om den berømte britiske prædikant, Charles Haddon Spurgeon, men få kender beretningen om hans hustru, Susannah. Allerede tidligt i deres ægteskab, blev fru Spurgeon invalideret, og det så ud til at hendes tjeneste alene kunne bestå i at opmuntre sin mand, og bede for ham. Men Gud gav hende en særlig byrde for at uddele de bøger hendes mand skrev til pastorer som ikke havde midlerne til at kunne købe dem selv. Dette førte snart til grundlæggelsen af en særlig bogfond. Som trostjeneste endte denne bogfond med at udstyre tusindvis af pastorer med redskaber til tjenesten. Alt dette stod fru Spurgeon for med udgangspunkt i sit hjem. Det var en pionertjeneste.

Det er stadig Guds ønske at hans børn skal bringe evangeliet til nye områder. Han ønsker vi skal være pionerer, og til tider tillader han omstændigheder som *gør*, at vi ikke kan være andet end netop pionerer. Faktisk var det netop således at evangeliet nåede Filippi! Paulus havde forsøgt at nå andre steder hen, men hver gang havde Gud lukke døren for ham (Ap.g 16:6-10). Paulus ønskede at bringe budskabet østpå, til Asien, men Gud ledte ham vestpå til Europa. Hvilken forskel det ville have gjort i menneskets historie, hvis det var blevet tilladt Paulus at følge sin plan!

Fra tid til anden benytter Gud bemærkelsesværdige redskaber for at gøre os til pionerer for evangeliet. I Paulus' tilfælde var der tre redskaber som satte ham i stand til at bringe evangeliet selv til Cæsar's elitetropper, Den Prætoriske

Garde: Det var hans *lænker* (Fil 1:12-14), hans *modstandere* (Fil 1:15-19) og hans *strid* (Fil 1:20-26).

Paulus' lænker (Fil 1:12-14)

Den samme Gud som gjorde brug af Moses' stav, Gideon's krukke og Davids slynge brugte også Paulus' lænker. Romerne var næppe klar over, at de lænker som blev sat på Paulus' håndled, snarere end at binde ham, faktisk satte ham i frihed! Under en af de senere fængslinger skrev han: "for det lider jeg ondt, ja, er i lænker som en forbryder. Dog, Guds ord er ikke bundet." (2.Tim 2:9). Han klagede ikke over sine lænker; derimod ærede han Gud med dem og bad Gud anvende dem til pioner fremgang for evangeliet. Og Gud besvarede hans bønner.

For det første gav lænkerne Paulus kontakt med fortabte mennesker. Han var lænket til en romersk soldat fireogtyve timer i døgn! Hver sjette time var der vagtskifte, hvilket betød at Paulus kunne vidne for mindst 4 mennesker om dagen!. Forestil dig at være en af disse soldater, bundet til en mand som "beder uden ophør", som konstant udspørger folk om deres åndelige tilstand og som hele tiden skriver breve til kirker og kristne i hele imperiet! Det varede ikke længe før nogle af disse soldater satte deres lid til Kristus. På den måde blev Paulus sat i stand til at bringe evangeliet til eliten i Den Prætoriske Garde, hvilket han ikke ville have været i stand til som en "fri" mand.

Men igennem lænkerne kom Paulus også i kontakt med en anden gruppe mennesker; embedsmændene i Cæsar's retssystem. Eftersom han i Rom formelt havde status som fange, var hans sag af betydning. Den romerske øvrighed stod overfor at skulle afgøre hvilken status der officielt skulle tildeles denne nye "Kristne" sekt. Var der mon blot tale om endnu en af disse "jødiske" sekter? Eller var der tale om noget helt nyt og måske farligt? Hvor må det have glædet Paulus at vide, at disse retsembedsmænd var nødt til at foretage gennemgribende analyser af doktrinerne i den kristne tro!

Nogle gange har Gud sat "lænker" på sit folk, for at de skulle opnå en pioner fremgang for evangeliet, som ellers ikke ville have kunnet ske på nogen anden måde. Unge mødre føler sig måske lænket til hjemmet når de tager sig af de små børn, men Gud kan bruge disse "lænker" til at nå mennesker med budskabet om frelse. Susannah Wesley var mor til nitten børn i en tid hvor der ikke var mange arbejdsbesparende redskaber og ingen engangsbleer! Men ud af denne store familie kom John og Charles Wesley, hvis fælles tjeneste rystede Storbritannien i sin grundvold. I en alder af bare seks uger, blev Fanny Crosby blind. Men allerede som helt ung var hun fast besluttet på ikke at lade sig begrænse af disse mørkets lænker. Med tiden blev hun en vældig kraftkilde for Gud igennem sine salmer og evangeliske sange.

Dette er hemmeligheden: Når dit sind er målrettet, kan du betragte omstændighederne som Gud givne muligheder for evangeliets fremme, og du glæder dig over hvad Gud vil gøre frem for at klage over hvad han ikke har gjort.

Paulus' lænker bragte ham ikke alene i kontakt med de fortabte, men de indgød også nyt mod til de frelst. Der var mange troende i Rom som fattede nyt mod, når de så Paulus' tro og beslutsomhed (Fil 1:14). De fik "Større mod til at tale ordet uden frygt". Her betyder ordet "tale" ikke at forkynde, men snarere almindelig samtale. Der er ingen tvivl om at mange romere diskuterede sagen om Paulus, for den slags juridiske sager var af stor betydning for borgerne i den Romerske retsstat. Og de kristne i Rom som støttede Paulus drog fordel af diskussionen, så de kunne sige gode ting om Jesus Kristus. Modløshed har det med at brede sig, men sådan er det også med opmuntring! På grund af den

glæde som Paulus udstrålede lod de troende i Rom sig opmuntre og vidnede frimodigt om Kristus.

Engang da jeg lå på hospitalet efter en alvorlig færdselsulykke, modtog jeg et brev fra en helt fremmed som tilsyneladende vidste lige præcis hvad der skulle til for at kaste lys over min dag. Faktisk fik jeg adskillige breve fra ham der kun blev bedre og bedre. Da jeg var blevet tilstrækkelig rask fik jeg lejlighed til at møde ham personligt. Til min store overraskelse var han både blind, diabetiker og handicappet på grund af et amputeret ben (siden da er også hans andet ben blevet fjernet). Samtidig boede han sammen med sin gamle mor, som han tog sig af! Hvis nogen har prøvet at bære lænker, så var det denne mand! Men hvis nogen har været i stand til at være pioner for evangeliet, så var det ham. Han delte evangeliet med gymnasieelever, adskillige foreninger og klubber samt for faglige sammenkomster der ellers ville have været lukket for en almindelig pastor. Min ven havde et målrettet sind; han levede for Kristus og evangeliet. Derfor fik han også del i glæden ved evangeliets udbredelse.

De lænker vi bærer synes måske ikke så dramatiske eller vanskelige, men der er ingen grund til at Gud ikke skulle bruge dem på samme måde.

Paulus' modstandere (Fil 1:15-19)

Det er svært at forestille sig, at nogen skulle ønske at modarbejde Paulus, men ikke desto mindre var der troende i Rom som netop gjorde dette. Kirkerne var splittede. Der var nogle som oprigtigt prædikede Kristus, så folk kunne blive frelst. Andre prædikede Kristus uden denne oprigtighed, for at give Paulus trangere kår. Disse sidste brugte evangeliet til at opnå deres egne selviske formål. Måske tilhørte de kirkens "legalistiske" fløj som var modstandere af Paulus' tjeneste blandt hedningerne og hans fokus på Guds nåde - i modsætning til lydighed mod den jødiske lov. Misundelse og strid går hånd i hånd, ligesom kærlighed og enhed.

Paulus bruger et interessant ord i Filipperbrevet 1:17 - "hævde" sig selv. Det betyder at "at få folk til at støtte dig - ved et valg". Paulus' mål var at ære Kristus, og gøre folk til hans efterfølgere; hans modstanderes mål var at ære sig selv, og vinde egne efterfølgere. Frem for at spørge "Har du sat din lid til Kristus?" spurgte de "Hvem holder du med - Paulus eller os?". Desværre kan man stadig opleve denne form for "religiøs politik" i dag. Og mennesker som gør brug af den burde indse, at de kun skader sig selv.

Når du besidder det målrettede sind, anser du kun dine modstandere som endnu en anledning til evangeliets udbredelse. Paulus var, som en trofast soldat "sat til at forsvare evangeliet" (Fil 1:16). Han formåede at glæde sig, ikke over modstandernes selvished, men over den kendsgerning at *Kristus blev forkyndt!* Der fandtes ikke misundelse i Paulus' hjerte. Det betød ikke noget at nogle var for ham og andre imod ham. Det der betød noget var forkyndelsen af Kristus og evangeliet!

Det er en historisk kendsgerning at de to store engelske evangelister, John Wesley og George Whitefield, var uenige på en række læremæssige punkter. De havde begge stor succes med deres forkyndelse for tusinder af mennesker, og ledte store skarer til Kristus. Det siges at nogen engang skal have spurgt Wesley, om han regnede med at se Whitefield i himlen - og evangelisten svarede: "Nej, det gør jeg ikke."

"Så anser du ham altså ikke for at være en mand, der er kommet til omvendelse?"

"Selvfølgelig er han kommet til omvendelse!" sagde Wesley, "Men jeg forventer ikke at se ham i himlen - fordi han vil befinde sig så nær ved Guds trone, og jeg så langt borte at jeg ikke vil være i stand til at se ham!" Selv om han var

uenig med sin broder på visse områder, havde Wesley ingen misundelse i sit hjerte. Han så ej heller nogen grund til at modarbejde Withfield's tjeneste.

Det er altid svært at tage imod kritik, særlig når vore omstændigheder er vanskelige, som de var for Paulus. Hvordan var apostelen i stand til at glæde sig, selv overfor sådan en bred modstand? Han havde det målrettede sind! I Filipperne 1.19 lader det til at Paulus forventede at sagen ville falde ud til hans fordel: "For jeg ved, at dette ved jeres forbøn og med Jesu Kristi ånds hjælp skal ende med min frelse." Ordet der her oversættes med "hjælp" er ophav til "kor". Når man i en græsk by stod for at afholde en særlig festival, var der nogen som skulle betale for sangerne og danserne. Det beløb der skulle bruges måtte være temmelig rundhåndet, så ordet kom til at betyde "at give gavmildt og rundhåndet". Paulus stolede ikke på sine egne begrænsede ressourcer; han stolede på Guds rige ressourcer som de gives ved Guds Ånd.

Sålede havde Paulus del i evangeliets pioner fremgang i Rom, igennem sine lænker og sine modstandere; men der var et tredje redskab han gjorde brug af.

Paulus' strid (Fil 1:20-26)

På grund af Paulus' lænker var Kristus blevet kendt (Fil 1:13), og på grund af hans modstandere blev Kristus forkyndt (Fil 1:18). Men på grund af Paulus' strid, blev Kristus forherliget (Fil 1:20). Det var muligt at Paulus ville blive anset for at være en forræder imod Rom og henrettet. Den indledende retssag var tilsyneladende faldet ud til hans fordel. Han havde imidlertid ikke modtaget den endelige dom. Men Paulus' legeme var ikke hans eget, og hans eneste ønske (fordi han havde et målrettet sind), var at forherlige Kristus i sit legeme.

Behøver Kristus bliver forherliget? Når det kommer til stykket, hvordan kan et fattigt menneske forherlige Guds Søn? Stjernerne er jo meget større end teleskopet, men alligevel gør teleskopet dem større og bringer dem tættere på. Således bør den troendes legeme være et teleskop som bringer Jesus Kristus tættere på mennesker. For de fleste mennesker er Kristus en historisk lidt uklar person som levede for mange århundreder siden. Men når de ufrelste ser den troende gennemgå kampe ser de Jesus forherliget og bragt meget nærmere. For den kristne som besidder det målrettede sind, er Kristus altid med os her og nu.

Teleskopet bringer fjerne ting tæt på, og mikroskopet får små ting til at se store ud. For den ikke troende er Jesus ikke særlig stor. Der er andre mennesker og andre ting som er meget mere vigtige. Men når den ikke troende ser den troende gennemgå en krise oplevelse, bliver han i stand til at opleve hvor stor Jesus Kristus faktisk er. Den troendes legeme bliver en "linse" igennem hvilken en "lille" Kristus ses at være stor, og en "fjern" Kristus kommer nær.

Paulus var hverken bange for livet eller døden! Uanset hvad, så ønskede han at forherlige Kristus i sit legeme. Ikke så underligt at han kunne glæde sig!

Paulus erkender at han står overfor en vanskelig beslutning. At forblive i live var nødvendigt af hensyn til de troendes vel i Filippi, men at bryde op og være sammen med Kristus var langt bedre. Paulus antog at Kristus ønskede han skulle blive, ikke kun "til fremgang for evangeliet" (Fil 1:12), men også "til jeres [filippernes] fremgang og glæde i troen" (Fil 1:25). Han ønskede at de skulle opnå "pioner fremgang" i nye områder af åndelig vækst. Forresten så formanede Paulus også den unge pastor, Timotheus, således: "Tag dig af alt dette, lev i det, så alle kan se, at du gør fremskridt." (1Tim 4:15), hvor ordet "fremskridt" netop er ordet for "pioner fremgang".

Hvilket menneske er ikke Paulus! Han er villig til at udskyde sin himmelfærd, for at kunne hjælpe kristne med deres åndelige vækst, og han er villig til at drage til helvede for at kunne vinde de fortabte for Kristus (Rom 9:1-3).

Døden fik ikke Paulus til at frygte. Det betød jo kun at "bryde op". Dette udtryk anvendtes også af soldater; det betød "at pakke teltet sammen og rejse videre". Sikken et billede på den kristnes død! Det "telt" som vi bor i pakkes sammen ved døden, og ånden begiver sig videre for at være sammen med Kristus i himlen (2Kor 5:1-8). Udtrykket blev også benyttet af sømænd, det betød at "løsne fortøjningen, og sætte sejl". Lord Tennyson gjorde også brug af dette billede i sit berømte digt "Crossing the Bar".

Men "bryde op" var også et juridisk udtryk; det betegnede frigivelsen af en fange. Guds folk befinder sig i fangenskab på grund af legemets begrænsninger og kødets fristelser, men døden vil sætte dem fri. Eller også vil de blive sat fri ved Kristi genkomst (Rom 8:18-23), hvis dette skulle ske først. Endelig kunne "bryde op" også bruges af landmænd; det betød at "tage åget af oxen". Paulus havde taget Kristi åg på sig - et åg som er let at bære (Mt 11:28-30), og dog bar han i sin tjeneste mange byrder! Hvis du har brug for at genopfriske din hukommelse, så læs 2Kor 11:22 - 12:10. At "bryde op" ville betyde, at lægge alle disse byrder tilside efter at have fuldført sin tjeneste på jorden.

Lige meget hvordan man ser på det, så er der intet der kan tage glæden fra et menneske når det besidder et målrettet sind! "Thi for mig er livet Kristus, og døden en vinding" (Fil 1:21). Maltbie Babcock, som skrev "Dette er min Faders verden", har engang sagt: "Livet er hvad vi er i live for.". Når min hustru og jeg køber ind sammen, orker jeg dårligt at gå i tekstilforretninger. Men ofte er jeg nødt til det fordi min hustru elsker at se på stof. Men hvis jeg på vej derhen opdager en forretning med bøger bliver jeg pludselig meget veloplagt! De ting som virkelig begejstrer os og sætter skub i os, er de ting som virkelig er "livet" for os. I Paulus' tilfælde var livet Kristus. Kristus begejstrede ham og gjorde livet værd at leve.

Filippenerne 1:21 kan bruges som en værdifuld test af vores liv. "Thi for mig er livet _____, og døden _____". Udfyld selv de tomme linier.

"Thi for mig er livet *penge*, og døden *at efterlade alt*".

"Thi for mig er livet *at være berømt*, og døden *at blive glemt*".

"Thi for mig er livet *magt*, og døden *at miste det hele*".

Nej - hvis vi skal kunne glædes til trods for omstændighederne og hvis vi skal have del i evangeliets fremgang må vi genklinge Paulus' overbevisning:

"Thi for mig er livet Kristus, og døden en vinding."

Afsnit 3, Slagmarken, 1:27-30

Det kristne liv er ikke en legeplads; det er en slagmark. Vi er sønner i familien, og nyder evangeliets fællesskab (kap. 1:1-11); vi er tjenere, der har del i evangeliets udbredelse (kap. 1:12-26); men vi er også soldater, der forsvarer troens evangelium. Midt i denne kamp kan den troende med det målbevidste sind opleve Åndens glæde.

“Troens evangelium” er en samlebetegnelse for al den guddommelige sandhed, som Gud har givet til kirken. Judas kalder det for “den tro, der én gang for alle er overdraget de hellige” (Judas 3). Paulus skriver advarende, at “i de sidste tider skal nogle falde fra troen” (1. Tim. 4:1). Paulus fik denne åndelige skat betroet af Gud (1. Tim. 1:11), og betroede den selv til andre, såsom Timotheus (1. Tim. 6:20), der så igen havde til opgave at betro den til andre (2. Tim. 2:2). Derfor er det også vigtigt, at kirken bruger tid på at undervise i Guds ord, således at hver ny generation af troende kan få lov til at kende, værdsætte og bruge denne vældige arv, som troen rummer.

Der findes imidlertid en fjende, som er ude på at stjæle denne skat fra Guds folk. Paulus havde mødt fjenden i Filippi, og nu stod han over for den samme fjende i Rom. Hvis det blot lykkes for Satan at frarøve de troende deres kristne tro - det vil sige de læresætninger og sandheder, som tilhører dem - så vil han også være i stand til at forkrøble og besejre evangeliets tjeneste. Det er trist, når man hører mennesker, der siger: “Jeg er ligeglad med, hvad det er du tror på, så længe du gør det rigtige”. Det, som vi tror på, afgør nemlig også hvordan vi opfører os, og det at tro på det forkerte, vil i sidste ende føre til, at man lever forkert. Tænkt på, at enhver lokal kirke i princippet kun er én generation fra at blive udryddet. Det er derfor ikke overraskende, at Satan angriber de unge i særdeleshed, idet han forsøger at få dem bort fra “troen”.

Hvordan kan en gruppe af kristne bekæmpe denne fjende? I 2. Kor. 10:4 står der “Vore kampvåben er ikke verdslige” (eller kødelige). I Getsemane trak apostlen Peter et sværd frem, men Jesus irettesatte ham (Jn. 18:10-11). Vi skal benytte åndelige våben - Guds ord og bøn (Ef. 6:11-18 og Heb. 4:12); og vi må samtidig være afhængige af, at Helligånden giver os den styrke, som vi har brug for. En hær må imidlertid kæmpe sammen, og det er derfor, at Paulus sender disse formaninger til vennerne i Filippi. I dette afsnit (kap. 1:27-30) forklarer Paulus, at der er tre vigtige forudsætninger for sejr i kampen for at bevare “troen”.

Konsekvens (kap. 1:27a)

Man kan også oversætte verset på denne måde: “Se blot til, at I opfører jer på en måde, der er Jesu Kristi evangelium værdigt”. Det vigtigste våben i kampen mod fjenden er ikke en bevægende prædiken eller en kraftfuld bog. Nej, det er derimod de troendes konsekvente livsførelse.

Det udsagnsord, som Paulus bruger (“som svarer til”), er forbundet med vores ord for politik. Han siger faktisk: “Opfør jer således som borgere forventes at opføre sig”. Da min hustru og jeg engang var i London, besluttede vi os for at gå i zoologisk have. Vi gik op i en bus, og satte os ned for at nyde turen, men det var ganske umuligt på grund af nogle andre passagerers larmende og grove samtale. Nu kom de desværre fra det samme land, som jeg gør, nemlig Amerika, og vi kunne se på de englændere, der sad i bussen, at de nærmest løftede øjenbryn og rystede på hovedet, som om de tænkte: “Det er vist tydeligt, at de kommer fra Amerika”. Vi blev pinligt berørte, for vi vidste jo, at disse støjende passagerer ikke ligefrem repræsenterede de bedste amerikanere.

Paulus siger i virkeligheden, at vi som kristne er himmelborgere, og at vi, så længe vi er her på jorden, skal opføre os som himmelske borgere. Dette emne tager Paulus op senere i brevet (kap. 3:20). Det, at være en himmelborger, må have været et meget beskrivende udtryk for personer, der boede i Filippi, for tænk på, at Filippi var en romersk koloni, og indbyggerne i byen var i virkeligheden romerske borgere, der var beskyttet af romers ret. På samme måde er Jesu Kristi menighed en himmelsk koloni på jord. Derfor bør vi også opføre os som himmelske borgere.

Det er godt for os med jævne mellemrum at spørge os selv: "Opfører jeg mig på en måde, der er evangeliet værdigt?". Vi bør "leve, så det svarer til det kald" vi har fået i Jesus (Ef. 4:1, en ældre oversættelse siger det på den måde, at vi skal vandre det kald værdigt, som vi blev kaldet med). Dette betyder, at vi skal leve "som Herren vil det, på alle måder ham til behag" (Kol. 1:10). Det har ikke noget at gøre med, at vi skal opføre os rigtigt, for derved at komme i himlen, for vi kan ikke blive frelst gennem gerning, men vi skal opføre os rigtigt, for vore navne er skrevet i livets bog i himlen, og vi er himmelske borgere.

Det er værd at tænke på, at verden omkring os kun kender evangeliet gennem det, som de ser i vore liv.

Du skriver et evangelium,
et kapitel her eneste dag,
ved de gerninger, du gør,
og ved de ord, du siger.
Andre læser, hvad du skriver,
hvad enten det er sandt eller falsk.
Så hvad er det for et evangelium,
du skriver?

"Evangeliet" er det glade budskab om, at Kristus døde for vore synder, blev begravet, og opstod igen (1. Kor. 15:1-8). Der er kun ét "godt budskab" til frelse; alle andre evangelier er falske (Gal. 1:6-10). Evangeliets budskab er, at syndere kan blive Guds børn gennem troen på Jesus Kristus, Guds Søn (Jn. 3:16). At tilføje noget som helst til evangeliet er at fratage evangeliet dets kraft. Vi bliver ikke frelst fra synd ved tro på Kristus plus noget andet, nej, vi frelses tro på Kristus alene.

Engang sagde en kirkegænger til sin pastor: "Vi har nogle naboer, der tror på et falsk evangelium". De spurgte: "Har du nogen god litteratur, som vi kan give til dem?" Pastoren slog op på et sted (2. Kor. 3:2), hvor der står: "I er selv det evangelium, der står skrevet i vore hjerter, og som kendes og læses af alle mennesker". Han sagde: "Selv den bedste litteratur i hele verden vil aldrig kunne erstatte vidnesbyrdet fra jeres liv. Lad derfor jeres naboer se Kristus i jeres liv, og det vil give muligheder for at dele Kristi evangelium med dem".

Det mægtigste våben i kampen mod Satan er et gudfrygtigt liv. En lokal kirke, der praktiserer sandheden, det vil sige, at den lever det, som den tro på, vil også besejre fjenden. Dette er den første vigtige forudsætning for at sejre i kampen.

Samarbejde (kap. 1:27b)

Nu skifter Paulus illustration fra politik til atletik. Det ord, der er oversat med at "kæmpe sammen", er forbundet med vores ord for atletik. Paulus fremstiller kirken som et hold, og han minder dem om, at det er holdarbejde, der fører til sejr.

Tænk på, at der var splittelse i kirken i Filippi. Der var således to kvinder, der ikke kom ud af det med hinanden (kap. 4:2). Tilsyneladende var der andre i kirken, der valgte side i denne strid - og det kender vi vist alt for godt - og splittelsen, der var en følge heraf, var en hindring for kirkens arbejde. Fjenden er altid glad for at se indre splittelse i en lokal kirke. Fjendens motto synes at være: "Skab splittelse og overvind". Alt for ofte går det som fjenden vil. Det er kun når de troende står sammen, at de kan besejre den onde.

Igennem hele brevet benytter Paulus en interessant måde at fremhæve vigtigheden af enhed. På græsk findes der en lille stavelse "sun", der betyder noget i retning af "med" eller "sammen med", og når det benyttes sammen med forskellige andre ord, forstærkes budskabet om enhed. Paulus bruger denne lille stavelse ikke færre end 16 gange i brevet, og læserne kan ikke have undgået at bemærke betydningen heraf. I kap. 1:27 står der på græsk "sunathleo", og det betyder "at kæmpe sammen som atleter".

På et hold, der spillede basketball, var der en af deltagerne, der var blevet temmelig irriteret, og sagde til træneren, at nu kunne det også være lige meget, for det hele drejede sig alligevel bare om én bestemt spiller på holdet. Træneren, der godt var klar over problemet, sagde, at bare fordi den anden som oftest var den, der lavede målene, betød det ikke, at alle de andre kunne undværes. Der skulle jo også være nogen til at spille op og lægge op til den, der skulle score målene. På den måde kan der af og til være én på et hold, der skiller sig ud, og altid forsøger at være i rampelyset og får al æren. Det er som oftest vanskeligt at acceptere for resten af holdet. Det er som om, at de ikke arbejder sammen på lige fod, men arbejder for at én kan gøre det godt. Det er den slags indstilling, der fører til nederlag. Desværre har kirken også personer, der stræber efter ære. Apostlen Johannes måtte således tage sig af én, der hed Diotrefes, og som ønskede at være den første blandt de troende (3. Jn. 9). Ja, selv apostlene Jakob og Johannes bad om at få nogle særlig fremtrædende troner i himlen (Mt. 20:20-28). Det vigtige ord er imidlertid sammen: at stå fast sammen i én ånd, at kæmpe sammen mod fjenden, og at gøre det med samme sind og hjerte.

Det ville ikke være svært at uddybe ideen med den lokale kirke som et hold af atleter. Hver person har en særlig tildelt plads og opgave, og hvis alle hver i sær gør deres arbejde, hjælper det alle de andre. Det er ikke alle, der kan være anfører eller angriber. Holdet bliver nødt til at følge reglerne, og Guds ord er vores "regelsæt". Der er kun ét eneste mål, nemlig at ære Kristus og gøre hans vilje. Hvis vi alle arbejder sammen, kan vi nå målet, vinde prisen, og herliggøre Herren. Så snart én af os begynder at bryde reglerne, droppe træningen (det kristne liv kræver disciplin), eller søge ære, vil holdarbejdet blive ødelagt, og splittelse og konkurrence vil tage over.

Med andre ord minder Paulus os igen om behovet for det målrettede sind. Der vil være glæde i vore liv, selv når vi kæmper mod fjenden, hvis vi lever for Kristus og evangeliet, og i praksis udøver "kristent holdarbejde". Der er klart nogen, som vi ikke kan arbejde sammen med (2. Kor. 6:14-18 og Ef. 5:11), men der er mange, som vi kan - og bør - arbejde sammen med.

Vi er himmelske borgere, og derfor bør vi også leve konsekvent. Vi er med på det samme hold, og burde arbejde sammen. Der er imidlertid også en tredje vigtig forudsætning for succes, når vi står over for fjenden, og det er tillid.

Tillid (kap. 1:28-30)

"Lad jer ikke på nogen måde skræmme af modstanderne". Det ord, som Paulus bruger, henviser til en hest, der viger tilbage fra kampen. Der er selvfølgelig ingen, der uden videre bare kaster sig ud i kamp, men på den anden side bør

ingen sand troende bevidst undgå at konfrontere fjenden. I disse vers giver Paulus os adskillige opmuntringer, der skal give os tillid i kampen.

For det første viser disse kampe, at vi er frelst (kap. 1:29). Vi tror ikke alene på Kristus, men vi lider også for ham. Paulus kalder det "lidelsesfællesskabet med ham" (Fil. 3:10). Af en eller anden grund tror mange kristne, at det at tro på Kristus er enden på deres kampe. I virkeligheden er det begyndelsen på deres kampe. "I verden har I trængsler" sagde Jesus (Jn. 16:33). "Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus" skriver Paulus (2. Tim. 3:12).

Tilstedeværelsen af trængsler er i virkeligheden et privilegium. Vi lider "for Kristi skyld". Faktisk siger Paulus, at trængsler er noget, som vi får tildelt - det er en gave. Hvis vi måtte lide for os selv, ville det ikke være noget privilegium, men fordi vi lider for og med Kristus, er det en stor og hellig ære. Når alt kommer til alt var det Kristus, der led for os, og villighed til at lide for ham er vel det mindste vi kan gøre, for at vise vores kærlighed og taknemmelighed.

En tredje opmuntring er dette: andre oplever de samme trængsler (kap. 1:30). Satan ønsker, at vi skal tænke, at vi står alene i kampen, og at vores vanskeligheder er ganske enestående. Men sådan forholder det sig ikke. Paulus minder filipperne om, at han, selv om han befinder sig mange hundrede kilometer væk i Rom, selv går igennem de samme slags vanskeligheder, som de gør. En geografisk forandring er sjældent nogen løsning på et åndeligt problem, for den menneskelige natur er den samme, uanset hvor man går hen, og fjenden er alle vegne. At vide, at mine medtroende også har del i kampen, er en opmuntring for til at blive ved med at fortsætte og bede for dem, ligesom jeg beder for mig selv.

Faktisk er det sådan, at det at gå gennem åndelige trængsler er en af de måder, hvorpå vi vokser i Kristus. Gud giver os den styrke, som vi har brug for til at holde stand mod fjenden, og denne tillid er et bevis over for fjenden om, at han vil tabe, og at det er os, der er på den sejrende side (kap. 1:28). Filipperne havde set Paulus gå gennem trængsler, da han var sammen med dem (læs Ap. 16:19ff), og de havde været vidner til, at han havde stået fast i Herren. Det ord, der er oversat med "kamp", er forbundet med ordet "smerte", og det er det samme ord, der bliver brugt om Jesu kamp i Getsemane (Lk. 22:44, hvor der står "angst"). Når vi står over for fjenden, og er afhængig af Herren, giver han os alt hvad vi har brug for i kampen. Når fjenden ser vores gudgivne tillid, vil det få ham til at frygte.

Derfor, det målrettede sind sætter os i stand til at have glæde midt i kampen, for det afstedkommer konsekvens, samarbejde og tillid. Vi oplever glæden ved "åndeligt holdarbejde", når vi kæmper sammen for troens evangelium.

Afsnit 4, Det store forbillede, 2:1-11

Folk kan tage vor glæde fra os. Paulus havde problemer både med folk i Rom (1:15-18) og med folk i Filippi, og det var de sidste, som lå ham mest på hjerte. Da Epafroditus bragte Paulus en gavmild gave fra menigheden i Filippi, kom han også med gode nyheder om menighedens interesse for Paulus. Han bragte desværre også dårlige nyheder om en mulig splittelse i menighedsfamilien. Tilsyneladende var der en dobbelt trussel mod enheden i menigheden. Falske lærere kom udefra og ind i menigheden (3:1-3), mens der i menigheden var uenighed mellem medlemmer 4:1-3). Paulus nævner slet ikke, hvad Euodia ('duft') og Syntyke ('heldig') diskuterede. Måske ville de begge stå for missionsudvalget eller koret!

Paulus var klar over noget, som nogle arbejdere i menigheden i dag ikke ved, nemlig at der er en forskel på enhed og enshed. Sand åndelig enhed kommer indefra - fra hjertet. Enshed er resultatet af pres udefra. Det er grunden til at Paulus åbner dette afsnit med at appellere til de højst mulige åndelige motiver (2:1-4). Da de troende i Filippi er 'i Kristus', så burde dette opmuntre dem til at arbejde mod enhed og kærlighed ikke splittelse og rivalisering. På en måde siger Paulus til menigheden: 'Jeres uoverensstemmelser viser, at der er et åndeligt problem i jeres fællesskab. Det vil ikke kunne løses gennem regler eller trusler. Det vil blive løst, når jeres hjerter er i samklang med Kristus og med hinanden.' Paulus ønskede at vise dem, at den grundlæggende årsag var "selviskhed", som igen er forårsaget af "stolthed". Der kan ikke være nogen glæde i en kristens liv, når han sætter sig selv højere end andre.

Hemmeligheden ved glæde på trods af omstændighederne er "et målrettet sind". Hemmeligheden ved glæde på trods af personer er "det ydmyge sind". Nøgleværet er: 'Gør intet af selviskhed og heller ikke af indbildskhed, men sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv.' I Filipperbrevets første kapitel hedder det 'Kristus først', og i det andet kapitel hedder det 'andre derefter'. Sjælevinderen Paulus i det første kapitel bliver til tjeneren Paulus i det andet kapitel.

Det er vigtigt, at vi forstår, hvad Bibelen mener med 'ydmyghed'. Den ydmyge person er ikke en, der tænker nedsættende tanker om sig selv, han tænker ganske enkelt ikke på sig selv. (Jeg tror, Andrew Murray sagde dét). Ydmyghed er den egenskab, som når du ved, du har den, så har du tabt den. Den person, der virkelig er ydmyg, kender sig selv og accepterer sig selv (Romerbrevet 12:3). Han overgiver sig til Kristus for at blive en tjener, for at bruge hvad han er og hvad han har til Guds ære og andres bedste. 'Andre' er den vigtige tanke i dette kapitel (2:3-4). Den troendes øjne er vendt væk fra ham selv og fokuseret på de andres behov.

Det 'ydmyge sind' betyder ikke, at den troende skal hoppe på den mindste vink fra alle og enhver eller at han er en religiøs dørmåtte, som alle andre kan træde på. Nogle mennesker prøver at købe venner og bevare menighedens enhed ved at give efter for alle andres ideer og ønsker. Det er slet ikke det, som Paulus foreslår. Skriften siger det perfekt: 'os selv som jeres tjenere for Jesu skyld.' (2. Korinterbrev 4:5). Hvis vi har det målrettede sind fra Filipperbrevets kapitel 1, så har vi ikke nogen problemer med det ydmyge sind i kapitel 2.

Paulus giver os fire eksempler på det ydmyge sind: Jesus Kristus (2.1-11), Paulus selv (2:12-18), Timotheus (2:19-24) og Epafroditus (2:25-30). Naturligvis er det store eksempel Jesus selv, og Paulus begynder med Ham. Jesus Kristus viser de fire karaktertræk ved en person med et ydmygt sind.

Han tænker på andre, ikke sig selv (2:5-6)

Kristi 'sind' betyder den holdning, som Kristus viste. 'I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus.' (2:5). Det er jo ens holdning, der bestemmer resultatet. Hvis man har en selvsk holdning, så vil ens handlinger skabe splittelse og ødelæggelse. Jakob siger det samme (Jakobs brev 4:1-10).

Disse vers i Filipperbrevet tager os tilbage til evigheden. 'Guds skikkelse' har ikke noget at gøre med form eller størrelse. Gud er Ånd (Johannes Evangelium 4:24), og vi kan derfor egentlig ikke bruge menneskelige begreber. Når Bibelen taler om 'Guds øjne' eller 'Guds hånd', så betyder det ikke, at Gud har menneskelig form. Der bliver snarere brugt menneskelige begreber for at beskrive guddommelige karaktertræk og handlinger. Ordet 'skikkelse' betyder 'det uvendige udtryk for den indre natur'. Dette betyder, at fra evighed af var Jesus Kristus Gud. Faktisk siger Paulus, at han var 'lige med Gud'. Andre vers som Johannes 1:14; Kolossenserbrevet 1:15 og Hebræerbrevet 1:1-3 siger også klart, at Jesus Kristus er Gud.

Som Gud har Jesus Kristus ikke manglet noget. Han havde al himmelens herlighed. Han regerede over universet sammen med Faderen og Helligånden. Men Filipperbrevets kap. 2 vers 6 fastslår en utrolig kendsgerning: han regnede det at være lige med Gud for noget, han selvsk skulle holde fast i. Jesus tænkte ikke på sig selv, han tænkte på andre. Hans perspektiv eller holdning var en uselvsk omsorg for andre. Det er Kristi sindelag - en holdning der siger: 'Jeg kan ikke holde mine privilegier for mig selv, jeg må bruge dem for andre. For at gøre det vil jeg med glæde lægge dem til side og betale prisen, ligegyldig hvor høj den er.'

En journalist interviewede en succesfuld headhunter, som havde fundet de rette jobs til hundredevis af folk indenfor deres branche. Da han blev spurgt om hemmeligheden bag succesen, så svarede han: 'Hvis du virkelig vil finde ud af, hvordan en medarbejder er, så skal du ikke give ham ansvar men privilegier. De fleste mennesker kan klare ansvar, hvis du betaler dem nok, men det kræver en rigtig leder at håndtere privilegier. En leder vil bruge sine privilegier til at hjælpe andre og opbygge organisationen. En mindre mand vil bruge privilegierne til at promovere sig selv.' Jesus brugte sine privilegier for andres skyld - for vores skyld.

Det vil være værdifuldt at sætte Kristi holdning op imod Lucifers (Esajas 14:12-15) og Adams (1. Mosebog 3:1-7). Mange, der studerer Bibelen, tror, at Lucifers fald er en beskrivelse af Satans fald. Han var engang den højeste skabning blandt englene, tæt ved Guds trone (Ezekiel 28:11-19), men han ønskede at være på Guds trone. Lucifer sagde: 'Jeg vill!' men Jesus sagde: 'Din vilje ske!' Lucifer var ikke tilfreds med at være en skabning. Han ønskede at være Skaberens. Jesus var Skaberens, og dog var han villig til at blive et menneske. Kristi ydmyghed er en irettesættelse af Satans stolthed.

Lucifer nøjedes ikke med selv at være en oprører. Han invaderede Edens have og fristede mennesket til også at gøre oprør. Adam havde alt, hvad han behøvede. Han var faktisk 'konge' over Guds skabning ('de skal herske...' 1. Mosebog 1:26). Men Satan sagde: 'I bliver som Gud!' Mennesket rakte bevidst ud efter noget, som var udenfor rækkevidde, og resultatet var, at hele den menneskelige race faldt under synd og død. Adam og Eva tænkte kun på sig selv, Jesus Kristus tænkte på andre.

Vi forventer, at ufrelste mennesker er egoistiske og krævende, men vi forventer det ikke af kristne, som har erfaret Kristi kærlighed og Åndens fællesskab (Filipperbrevet 2:1-2). Mere end tyve gange i det Ny Testamente fortæller Gud os, hvordan vi skal leve med hinanden. Vi skal hinanden højere end os selv (Romerbrevet 12:10), opbygge hinanden (1. Thessaloniker 5:11), og bære hinan-

dens byrder (Galaterbrevet 6:2). Vi skal ikke dømme hinanden (Romerbrevet 14:13) men snarere vejlede hinanden (Romerbrevet 15:14). 'Andre' er et vigtigt ord i den kristnes ordforråd, som praktiserer et ydmygt sind.

Han tjener (Filipperbrevet 2:7)

At tænke på andre rent abstrakt er ikke nok. Vi må blive meget praktiske, når det gælder sand tjeneste. En berømt filosof skrev glødende ord om børns uddannelse, men han forsømte sine egne. Det var let for ham at elske børn rent abstrakt, men det blev praktisk, så var det noget helt andet. Jesus tænkte på andre, og han blev en tjener. Paulus beskriver trinene i Kristi ydmygelse: 1) Han gav afkald - lagde sin selvstændige brug af guddommelige evner til side, 2) Han blev et menneske i et syndfrit, menneskeligt legeme, 3) Han brugte det legeme til at blive en tjener, 4) Han tog det legeme til korset og lod sig dræbe.

Sikken nåde! Fra Himlen til jorden, fra herlighed til skam, fra Mester til tjener, fra liv til død, 'ja, døden på et kors!' På gammel testamentelig tid havde Kristus ved nogle lejligheder besøgt jorden med en særlig opgave (1. Mosebog 18 er et eksempel herpå), men disse besøg var tidsbegrænset. Da Kristus blev født i Betlehem, så indgik han i en permanent forening med menneskeheden, som han ikke kunne gå ud af igen. Villigt ydmygede han sig selv, så at han kunne løfte os op. Læg mærke til, at Paulus bruger ordet 'skikkelse' igen i vers 7, 'det udvendige udtryk for den indre natur'. Jesus foregav ikke at være en tjener, han var ikke en skuespiller, som spillede en rolle. Han var faktisk en tjener! Dette var det sande udtryk for hans inderste natur. Han var Gudsmennesket, guddom og menneske forenet i én, og han kom som en tjener.

Har du lagt mærke til, når du læser de fire evangelier, at det er Jesus, som tjener andre - ikke andre som tjener Jesus? Mange forskellige slags mennesker tilkalder ham: fiskere, prostituerede, skatteopkrævere, syge og sørgende. 'Ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.' (Mattæus 20:28). I salen ovenpå, hvor disciplene tilsyneladende nægtede at tjene, rejste Jesus sig op, tog kjortelen af, bandt et klæde om sig og "vaskede deres fødder!" (Johannes 13). Han tog den ringe slaves plads! Her handler det ydmyge sind - intet under at Jesus oplevede stor glæde!

Under den amerikanske borgerkrig ledte general George B. McClellan den store hær fra Potomac, hovedsageligt fordi han havde folkelig opbakning. Han kunne lide at se sig selv som en stor militærleder, og han nød, når folk kaldte ham 'den unge Napoleon'. Desværre var hans præstation ikke særlig imponerende. Præsident Lincoln gjorde ham til hærchef og håbede på, at det ville bringe skred i tingene, men han blev ved med at udsætte afgørelserne. En aften tog Lincoln og to af hans medarbejdere ud for at besøge McClellan, men han var til et bryllup. De tre mænd satte sig og ventede til generalen kom hjem en time senere. Uden at værdige præsidenten et blik gik McClellan ovenpå og vendte ikke tilbage. En halv time senere bad Lincoln en tjener gøre McClellan opmærksom på, at mændene ventede på ham. Tjeneren vendte tilbage og kunne fortælle, at McClellan var gået i seng.

Lincolns medarbejdere blev vrede, men Lincoln rejste sig bare og tog hjem igen. 'Dette er ikke en tid til at strides om høflighed og personlig værdighed,' forklarede præsidenten. 'Jeg ville holde McClellans hest, hvis han bare ville bringe os succes.' Denne ydmyge holdning var med til at gøre Lincoln til en stor mand og en stor præsident. Han tænkte ikke på sig selv, han tænkte på at tjene andre. Tjeneste er det andet karaktertræk ved et ydmygt sind.

Han ofrer (Filipperbrevet 2:8)

Mange mennesker er villige til at tjene andre hvis det ikke koster dem noget. Hvis der er en pris at betale, så mister de hurtigt interessen. Jesus blev lydig til døden, ja, døden på et kors. Hans død var ikke en martyrs død men en frelsers død. Han ofrede villigt sit liv for verdens synd.

Dr. J.H. Jowett har sagt: 'Tjeneste som koster intet opnår intet.' Ved en religiøs festival i Brasilien gik en missionær fra den ene bod til den anden og kikkede på varerne. Han så et skilt over en bod: 'Billige kors'. Han tænkte for sig selv: 'Det er det, som mange kristne er ude efter - billige kors. Min Herres kors var ikke billigt. Hvorfor skulle mit være det?'

Den person, der har et ydmygt sind, prøver ikke at undgå ofrer. Han lever til Guds ære og for andres bedste. Hvis det betyder at betale en pris, så er han villig til det. Det var Pauli holdning (Filipperbrevet 2:17), Timotheuses (Filipperbrevet 2:20) og Epafrodituses (Filipperbrevet 2:30). Offer og tjeneste hænger sammen, hvis tjenesten skal være sand, kristen tjeneste.

I sin bog: 'Overgivelse og Lederskab' forklarer Douglas Hyde, hvordan kommunisterne nåede deres mål. Som medlem af kommunistpartiet gennem tyve år forstod han deres filosofi. Han påpeger, at kommunisterne aldrig beder en mand gøre en lille, beskedent job. De beder ham altid påtage sig en opgave, som vil koste. De stiller store krav, og de får et villigt svar. Hyde kalder 'villigheden til at ofre' en af vigtigste faktorer bag kommunismens succes. Selv de unge i bevægelsen forventes at studere, tjene, give og adlyde, og det er præcis det, som tiltrækker dem og fastholder dem.

Et menighedsråd planlagde programmet for den årlige 'Ung Søndag'. En af medlemmerne foreslog at lade teenagerne lede mødet, lede bøn, sang og musik. Så rejste en af teenagerne sig op og sagde: 'Helt ærligt, så er vi faktisk trætte af at få de små opgaver. Vi kunne godt tænke os at noget af det svære i år og måske gøre det hele året igennem. Børnene har talt om det og bedt. Vi kunne godt tænke sammen med vore ledere at friske kælderlokalet op, så det kan bruges som klasseværelse. Og vi ville gerne begynde at besøge de ældre i menigheden hver uge og tage et kassettebånd med fra gudstjenesten. Hvis det er i orden, så kunne vi faktisk også godt tænke os at holde friluftsmøder søndag eftermiddag i parken. Vi håber, I synes, det er i orden.'

Han satte sig ned igen, og ungdomspastoren smilede for sig selv. På tomandshånd havde han udfordret de unge til at gøre noget, der ville koste dem noget - og de reagerede med entusiasme på udfordringen. Han vidste, at ofre er nødvendige, hvis der skal være sand vækst og tjeneste.

Prøven på et ydmygt sind er ikke bare, hvor meget vi er villige til at lide, men også hvor meget er villige til at ofre. En præst klagede over, at mænd i menigheden ændrede sangen: 'Tag mit liv og lad det være...' til 'Tag min viv og lad mig være!' De var villige til at lade andre ofre sig, men de var uvillige til selv at ofre for andre.

Det er et af paradokserne i det kristne liv, at jo mere vi giver, jo mere modtager vi, jo mere vi ofrer, jo mere velsigner Gud. Netop derfor leder det ydmyge sind til glæde, det gør os mere Kristus lig. Det betyder at have del i Hans glæde som vi har del i Hans lidelser. Og når kærligheden er motivationen (Filipperbrevet 2:1), så hverken måles eller nævnes ofret. Personen, som hele tiden taler om sine ofre, har ikke et ydmygt sind.

Koster det dig noget at være en kristen?

Han herliggør Gud (Filipperbrevet 2:9-11)

Det er naturligvis det overordnede mål for alt, hvad vi gør - at herliggøre Gud. Paulus advarer os mod at søge tom ære i Filipperbrevet 2:3. Den rivalisering, som sætter kristne op mod hinanden, er ikke åndelig, og den er heller ikke tilfredsstillende. Det er tomt. Jesus ydmygede sig selv for andre, og Gud har derfor højt ophøjet ham. Resultatet af at han er blevet ophøjet er, at Gud er blevet herliggjort.

Vor Herres ophøjelse begyndte med Hans opstandelse. Da mennesker begravede Jesu legeme, så var det den sidste ting, som nogen menneskehånd gjorde for Ham. Fra det øjeblik var det Gud, der arbejdede. Mennesker havde gjort det værst tænkelige ved deres frelser, men Gud ophøjede og ærede Ham. Mennesker gav Ham øgenavne og kaldte Ham nedsættende ting, men Faderen gav Ham et navn, der er over alle andre navne. Han fik i sin ydmygelse navnet 'Jesus' (Mattæus 1:21), men i sin ophøjelse fik Han navnet 'Herre' (Filipperbrevet 2:11; se Apostlenes Gerninger 2:32-36). Han opstod fra de døde og vendte sejrende tilbage til himlen - til Faderens trone.

Hans ophøjelse indebar suveræn autoritet over alle skabninger i himlen, på jorden og under jorden. Alle skal bøje sig for Ham (se Esajas 45:23). 'Under jorden' hentyder sandsynligvis til de fortabte, da Guds familie enten er i himlen eller på jorden (Efeserbrevet 3:14-15). En dag skal alle bøje sig for Ham og bekende, at Han er Herre. Naturligvis er det muligt for folk i dag at bøje sig, bekende og modtage Hans gave: frelse (Romerbrevet 10:9-10). At bøje sig for Ham nu betyder frelse, at bøje sig for Ham ved dommen betyder fordømmelse.

Hele hensigten med Kristi ydmygelse og ophøjelse er Guds herlighed (Filipperbrevet 2:11). Da Jesus stod foran korset, da var det Faderens herlighed, der lå Ham mest på sinde: 'Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig.' (Johannesevangeliet 17:1). Han har faktisk givet os den herlighed (Johannesevangeliet 17:24, se Romerbrevet 8:28-30). Frelsesværket er langt større og mere fantastisk end en fortabt sjæls frelse, selvom det er vidunderligt. Vor frelses ultimative formål er Guds herlighed (Efeserbrevet 1:6, 12,14).

En person med et ydmygt sind, som lever for andre, må forvente offer og tjeneste, men i sidste ende vil det føre til herlighed. 'Ydmyg jer derfor under Guds stærke hånd, så vil han ophøje jer, når tiden kommer.' (1. Peter 5:6). Josef ofrede og tjente i tretten år, men så ophøjede Gud ham og gjorde ham til den mægtigste efter farao i Ægypten. David blev salvet til konge, da han endnu var ung. Han oplevede års trængsler og lidelse, men til rette tid ophøjede Gud ham og gjorde ham til konge i Israel.

Glæden ved et ydmygt sind kommer ikke kun af at hjælpe andre, ikke kun gennem fællesskabet med Kristus i Hans lidelser (Filipperbrevet 3:10), men det kommer først og fremmest af at vide, at vi herliggør Gud. Vi lader vort lys skinne gennem vore gode gerninger, og dette herliggør Faderen i himlen (Mattæus 5:16). Vi ser måske ikke den herlighed i dag, men vi skal se den, når Jesus kommer og belønner sine trofaste tjenere.

Afsnit 5, Det kristne liv, hvor Gud virker i os og vi virker for Ham, 2:12-18

Mark Twain skrev, at der var få ting, som var sværere at holde ud end irritationen ved et godt forbillede. Det, der måske er allermost irriterende ved et godt forbillede er, at det ikke er i stand til at frembringe de samme resultater i vore egne liv. Det kan inspirere os at beundre en stor person, men det kan ikke ændre os. Hvis ikke personen kan komme ind i vores liv og dele sine evner med os, så kan vi ikke nå de samme højder. Det kræver mere end et forbillede udefra; det kræver kraft indefra.

Paulus har lige præsenteret Jesus Kristus som vores store forbillede i at praktisere et ydmygt sind. Vi læser det, og vi er enige, men hvordan kan vi komme til at praktisere det? Hvordan kan et almindeligt, dødeligt menneske overhovedet håbe på at opnå det, som Jesus Kristus opnåede? Det virker ligefrem indbildsk overhovedet at prøve! Så her prøver vi at fremme et ydmygt sind, og så frembringer vi faktisk stolthed ved at turde prøve at følge Jesu Kristi forbillede!

Problemet er dog ikke så vanskeligt. Paulus beder os nemlig ikke om at nå guddommelighed. I stedet giver han os det guddommelige mønster for det ydmyge sind og den guddommelige kraft til at opnå det, som Gud har befalet. 'Det er Gud, som virker i jer' (Fil 2:13). Det er ikke ved efterligning men ved at Kristus lever i os - 'Kristus lever i mig' (Gal 2:20). Det kristne liv er ikke en serie af op- og nedture. Det er snarere en proces af 'i' er og 'ud' er. Gud arbejder i os og vi lader det komme ud. Vi kultiverer det ydmyge sind ved at reagere på de guddommelige resurser, som Gud stiller til rådighed for os.

Der er et mål at nå (Fil 2:12, 14-16)

'Arbejd på jeres frelse' (Fil 2:12) antyder ikke, at vi skal arbejde for at opnå vores frelse. For det første skriver Paulus til nogle, som allerede er hellige (Fil 1:1). Det betyder, at de har sat deres lid til Kristus, og de er blevet sat til side for Ham. Udsagnsordet 'arbejd på' indeholder betydningen 'arbejd til det er afsluttet', som f.eks. arbejde sig igennem et matematisk problem, til man har løsningen. På Paulus' tid blev det også brugt i forbindelse med at arbejde i en mine, det vil sige få alt det ud af minen, som den værdifulde åre giver. Det kan også bruges i forbindelse med at arbejde på marken, hvor det så betyder at få den størst mulige høst. Det formål, som Gud har for os, det er at blive Kristus lig, 'til at formes efter sin søns billede' (Rom 8:29). Der er problemer i livet, men Gud vil hjælpe os til at 'arbejde på' dem til de er afsluttet. Vore liv har fantastiske muligheder, ligesom en mine eller en mark gemmer store muligheder, og Han ønsker at hjælpe os med at udnytte disse muligheder.

Cindy så ikke ud til at være særlig lykkelig, da hun kom hjem fra universitetet for at være hos familien i ferien. Hendes forældre bemærkede den usædvanlige stemning, men de var vise nok til at vente på, at hun var villig til at dele sine problemer med dem. Det skete efter middagen.

'Mor, Far, der er noget, jeg må fortælle jer, og jeg er bange for, at det vil gøre jer meget kede af det.'

'Fortæl os bare, hvad der tynger dig,' sagde hendes far, 'så vil vi kunne forstå det. Vi ønsker at bede sammen med dig for det - lige meget hvad det er.'

'Ja, I ved, at jeg hele vejen gennem gymnasiet talte om at blive sygeplejerske, især fordi mor er sygeplejerske, og fordi I nok forventede, at jeg fulgte i hendes fodspor. Men jeg kan ikke fortsætte med det. Gud ønsker ikke, at jeg skal være sygeplejerske.'

Hendes mor tog hendes hånd med et smil. 'Lille ven, din far og jeg ønsker, at du følger Guds vilje for dit liv. Hvis du gør noget andet end det, så bliver vi alle kede af det.'

Cindy havde været modig; hun havde søgt Guds vilje og besluttet, at hun ønskede at arbejde på sin egen frelse - hendes eget kristne liv - og ikke noget, som andre ønskede, hun skulle gøre. En af de vidunderlige ting ved at være en kristen er visheden om, at Gud har en plan for vore liv, (Ef 2:10) Han vil hjælpe os med at arbejde igennem den til Hans ære. Vor Gud besidder ubegrænset varietet. Der er ikke to blomster, som er ens. Der er ikke to snefnug, som er ens. Hvorfor skulle der være to kristne, som var ens? Vi skal alle være Kristus lig, men vi skal alle være os selv.

Det at 'arbejde på sin frelse' peger sandsynligvis frem mod de særlige problemer, som var i menigheden i Filippi. Men sætningen passer på enhver kristen. Vi skal ikke være nogle billige efterligninger af andre mennesker - heller ikke 'store kristne'. Vi skal kun følge hvad vi ser af Kristus i deres liv. 'Efterlign mig, ligesom jeg efterligner Kristus!' (1. Kor 11:1). Alle 'de store kristne' har fødder af ler og kan i sidste ende skuffe dig, men Jesus Kristus kan aldrig svigte dig.

I Filipperbrevet 2:14-15 sætter Paulus en kontrast op mellem den kristnes liv og dens, som lever i verden. Ikke-kristne beklager sig og finder fejl, men kristne glæder sig. Samfundet omkring os er forvredet og forvrænget, men den kristne er et forbillede, fordi han former sig liv efter Guds Ord, det perfekte eksempel. Verden er mørk, men kristne lyser som klare lamper. Verden har intet at tilbyde, men den kristne holder livets ord, budskabet om frelse ved tro på Kristus. Med andre ord så bliver vi bedre vidner i denne verden, som desperat trænger til Kristus, når vi lader Gud nå sine mål med vore liv. Jesus Kristus levede et perfekt liv i en verden, der ikke var perfekt.

Det er vigtigt at lægge mærke til, at disse mål nås 'midt i en forkvaklet og forvildet slægt' (Fil 2:15). Paulus opfordrer os ikke til at trække os tilbage fra denne verden ind i åndelige isolation. Det er kun, når vi møder det virkelige livs behov og problemer, at vi kan begynde at blive Kristus mere lig. Farisæerne havde i så høj grad isoleret sig og afskåret sig fra virkeligheden, at de udviklede en kunstig selvretfærdighed, som var fuldstændig anderledes end den retfærdighed, som Gud ønskede, at de skulle besidde. Af den grund tvang farisæerne en religion på folket, som skabte frygt og tvang (læs Mattæus 23), og de korsfæstede Kristus, fordi han vovede at stå denne religion imod. Det er ikke ved at forlade verden men ved at tjene verden, at vi ser Guds mål opnået i vore liv.

Der er en kraft at modtage (Fil 2:13)

Paulus giver os et princip: Gud skal virke i os, før Han kan virke gennem os. Det princip kan vi se i praksis i Bibelen ved at studere Moses, David, apostlene og andre. Gud havde et særligt formål med hver enkelt, og hver enkelt var original og ikke en kopi af en anden. Det tog for eksempel Gud fyrré år at nå det punkt i Moses liv, hvor Han kunne bruge ham til at lede Israels folk. Mens Moses gik og passede får i fyrré år, så arbejde Gud i ham, så at Han en dag kunne virke gennem ham. Gud er mere interesseret i arbejdsmanden end i arbejdet. Hvis arbejdsmanden er blevet den, som han burde være, så vil arbejdet blive, som det burde være.

Der er for mange kristne, der kun adlyder Gud på grund af pres udefra og ikke på grund af kraft indefra. Paulus advarede filipperne om, at det ikke hans tilstedeværelse men deres ønske om at adlyde Gud og tjene Ham, som var det vigtigste (Fil 1:27, 2:12). De kunne ikke bygge deres liv på Paulus, fordi han kunne måske ikke være hos dem særlig længe. Det er sørgeligt at se, når en tjeneste i menigheden svækkes eller falder fra hinanden, fordi der sker ændrin-

ger i lederskabet. Vi har en tendens til at ville behage hinanden og kun adlyde Gud, når andre kikker på. Men når vi overgiver os til Guds kraft inde i os, så bliver lydighed en glæde og ikke en kamp.

Den kraft, der virker i os, det er Helligåndens kraft. Ordet energi kommer af det ord, der er oversat 'virker' i Fil 2:13. Det er Guds guddommelige energi, som virker i os og gennem os. Den samme Helligånd, som gav Kristus kraft til sin tjeneste her på jord, kan også give os kraft. Men vi må også være opmærksomme på den kendsgerning, at kødets (Rom 7:5) og djævelens (Ef 2:2, 2. Thes 2:7) energi også arbejder. På grund af Jesu død, opstandelse og himmelfærd står Guds energi til rådighed for os (Ef 1:18-23). Kraften er der, men hvordan bruger vi den? Hvilke redskaber bruger Gud ved Helligånden til at arbejde i vore liv? Der er tre 'redskaber': Guds Ord, bøn og lidelse.

Guds Ord. 'Derfor takker vi også Gud uophørligt. For da I modtog Gudsord, som I hørte af os, tog I ikke imod det som menneskeord, men som det, det i sandhed er, Guds ord, og det virker i jer, som tror.' (1. Thes 2:13). Guds guddommelige energi frigøres i vore liv gennem Hans inspirerede Ord. Det samme Ord, som skabte universet, kan frigøre guddommelig energi i vore liv. Men det er vores ansvar, at vi værdsætter Ordet og ikke behandler det som menneskeord. Guds Ord er unikt; det er inspireret, autoritativt og fejlfrit. Hvis vi ikke værdsætter Ordet, så kan Guds kraft ikke fylde vore liv.

Vi skal dog også modtage Ordet. Det betyder mere end bare lytte til det, mere end læse og studere det. At tage imod Guds Ord betyder at byde det velkommen og gøre det til en del af vort inderste væsen. Guds sandhed er for det åndelige menneske, hvad mad er for det fysiske menneske.

Endelig skal vi også tilegne Ordet; det arbejder kun i dem, 'der tror'. Når vi stoler på Guds ord og handler på grundlag af det, så frigøres Guds kraft i vore liv. Englens løfte til Maria i Lukas 1:37 - 'intet er umuligt for Gud' kan også oversættes: 'for intet ord fra Gud skal være kraftløst'. Guds Ord har kraft til fuldførelse i sig, og tro frigører den kraft.

Vi kan se den sandhed i Jesu liv. Han befaler, at den lamme mand skal række sin hånd ud, og selve befalingen gav ham kraft til at adlyde og blive helbredt (Matt 12:13). Han befalede, at Peter skulle gå på vandet, og befalingen gjorde Peter i stand til det, så længe han brugte sin tro (Matt 14:22-33). Det er troen på Guds løfter, der frigører Guds kraft. Hans befalinger er Hans udrustning af os. Helligånden skrev løfterne ned for os i Ordet, og Han giver os tro til at stå på løfterne. 'for alle Guds løfter har fået deres ja i ham. Derfor siger vi også ved ham vort amen, Gud til ære.' (2. Kor 1:20).

Bøn. Så hvis vi ønsker, at Guds kraft skal virke i os, så må vi dagligt bruge tid i Guds Ord. Men vi skal også bede, fordi bøn er Guds andet 'redskab', som Han bruger i sine børns liv. 'Ham, som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår...' (Ef 3:20). Helligånden er tæt forbundet med vort bønneliv (Rom 8:26-27, Zech 12:10). Apostlenes Gerninger gør det klart, at bøn er en Gud given kilde til åndelig kraft (Ap.G. 1:14, 4:23-31, 12:5,12) og at Guds Ord og bøn hører sammen (Ap.G. 6:4). Hvis den kristne ikke tager tid til bøn, så kan Gud ikke arbejde i ham og gennem ham. Både i Bibelen og i kirkehistorien bruger Gud de mennesker, som beder.

Lidelse. Guds tredje redskab er lidelse. Helligånden virker på en særlig måde i de menneskers liv, som lider for Kristi skyld (1. Peter 4:12-19). 'Ildprøven' har netop evnen til at brænde slagterne eller affaldet og styrke den troende til tjeneste for Kristus. Paulus selv havde erfaret Guds kraft i fængslet i Filippi, hvor han blev slået, lagt i lænker og smidt i det dybeste fangehul. Han var nemlig i stand til at synge lovsange og tilbede Gud på trods af sine lidelser (Ap.G. 16:19:33). Hans 'ildprøve' gjorde ham også i stand til at tilgive fangevogteren.

Det var ikke et jordskælv, som bragte denne mand på sine knæ. Det var Paulus' opmuntrende ord: Gør det ikke, vi er her alle endnu! Den slags kærlighed knuste mandens hjerte, og han faldt på knæ foran Paulus og spurgte, hvordan han kunne blive frelst.

Guds Ord, bøn og lidelse er de tre redskaber, som Gud bruger i vore liv. På samme måde som elektricitet skal løbe gennem en ledning, sådan må også Helligånden virke gennem de redskaber, som Gud har givet. Når den kristne læser Ordet og beder, så bliver han mere Kristus lig. Jo mere han bliver det, i jo højere grad vil den ufrelste verden stå ham imod. Det daglige 'lidelsesfællesskab' (Fil 3:10) driver den kristne tilbage til Ordet og bønner, så de tre redskaber arbejder sammen og tilvejebringer den åndelige kraft, som han behøver for at kunne ære Kristus.

Hvis vi skal have et ydmygt sind og den glæde, som følger med, så må vi erkende, at der er et mål at nå (Guds plan med vores liv), en kraft at modtage (Helligånden) og et løfte at tro.

Der er et løfte at tro (Fil 2:16-18)

Hvad er det for et løfte? At glæde kommer gennem ydmyghed. Verdens filosofi er, at glæde kommer af at være aggressiv: kæmp mod alle for at få det, som du ønsker, så vil du få det og blive glad. Jesu eksempel er bevis nok på, at verdens filosofi er forkert. Han brugte aldrig et sværd eller noget andet våben. Alligevel vandt han det største slag i historien - slaget mod synd og død og helvede. Han sejrede over had ved at vise kærlighed. Han overvandt løgne med sandhed. Fordi Han overgav sig vandt Han sejren. Du og jeg må vove at tro på Hans løfter. 'For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.' (Lukas 14:11). 'Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres.' (Matt 5:3).

Der er en tofoldig glæde, som kommer til den person, som besidder og praktiserer det ydmyge sind. Den kommende glæde (2:16) og glæden her og nu (2:17.18). På Kristi dag skal Gud belønne dem, som har været tro imod Ham. Herrens glæde er en del af denne belønning (Matt 25:21). Den trofaste kristne vil opdage, at hans lidelser på jord er blevet forvandlet til herlighed i himlen. Han vil se, at hans arbejde ikke var forgæves (1. Kor 15:58). Det var et sådant løfte om fremtidig glæde, der hjalp vor Frelser i Hans lidelser på korset (Heb 12:1-2)

Vi behøver ikke vente på Kristi komme for at erfare glæden ved et ydmygt sind. Glæden er også en realitet nu (2:17-18), og den kommer gennem offer og tjeneste. Det er bemærkelsesværdigt, at netop de vers, hvor Paulus taler om ofre, der bruger han ordene glæde og glæd jer - og gentager dem! De fleste mennesker ville forbinde sorg med lidelse, men Paulus ser lidelser og ofre som døre ind til en dybere glæde i Kristus.

I Fil 2:17 sammenligner Paulus sine erfaringer med ofre til en præst, der hælder et drikkeglas ud (5. Mos 15:1-10). Det var muligt, at Paulus' retssag ikke ville falde ud til hans fordel og at han ville blive henrettet. Det tog dog ikke glæden fra Paulus. Hans død ville være et villigt offer - en præstelig tjeneste. Offer og tjeneste er kendetegnene ved et ydmygt sind (Fil 2:7-8, 21-22, 30). Og det ydmyge sind oplever glæde midt i lidelse.

Det tager tro at praktisere et ydmygt sind. Vi må tro på, at Guds løfter er sande, at de vil fungere i vore liv såvel som det fungerede i Paulus' liv. Gud arbejder i os gennem sit Ord, bøn og lidelse. Vi arbejder det ud i vort daglige liv og tjeneste. Gud opfylder sine hensigter i os i takt med at vi modtager og tror Hans Ord. Livet er ikke en række skuffende op- og nedture. I stedet er det en række dejlige i'er og ud'er - Gud arbejder i os og vi arbejder ud. Forbilledet er Kristus, energien kommer fra Helligånden, og resultatet er - GLÆDE!

Afsnit 6, Et uvurderligt par, 2:19-30.

En journalist i San Bernardino i Californien fik en mand til at lægge sig i rendestenen på en meget trafikeret vej. Hundredvis af mennesker gik forbi ham, men ikke én stoppede for at hjælpe eller bare vise sympati.

For et par år siden fortalte aviser over hele landet, hvordan 38 folk kikkede på, mens en mand angreb en ung kvinde - og ingen af dem gjorde så meget som at ringe efter politiet.

Et par teenagere i Detroit opdagede en kvinde i en telefonboks, som havde fået en blodprop. De bar hende til det nærmeste hus og ringede på for at få hjælp. Det eneste svar de fik: 'Se så at komme væk fra min dør - og tag hende med!'

En læge fra Kentucky kørte på landevejen for at besøge en patient, da der skete en ulykke foran ham. Han stoppede og hjalp de tilskadekomne, inden han fortsatte med sit sygebesøg. En af de førere, han hjalp, anlagde sag imod ham.

Er det overhovedet muligt at være den barmhjertige samaritan idag? Skal man gøre sig selv hårdhjertet for at beskytte sig selv? Måske er 'offer' og 'tjeneste' oldnordiske dyder, som ikke rigtig passer i vor såkaldte moderne civilisation. Det er værd at lægge mærke til, at selv på Paulus' tid var det ikke populært at hjælpe hinanden. De kristne i Rom var ikke særligt interesserede i problemerne i Filippi. Paulus kunne ikke finde en eneste, der var villig til at tage til Filippi (Fil 2:19-21). Tingene har ikke forandret sig meget med tiden.

I denne skriftdel er stadig inde på det ydmyge sind. Han har givet os en beskrivelse af det ydmyge sind i Jesu Kristi forbillede (Fil 2:1-11). Han har forklaret, hvordan han selv har erfaret, at det fungerer med et ydmygt sind (Fil 2:12-18). Nu præsenterer han os for to af sine hjælpere i tjenesten - Timotheus og Epafroditus - og det gør han ikke uden grund. Han ved, at hans læsere vil have let ved at sige: 'Det er umuligt for os at følge eksempler som Jesus og Paulus! Jesus er jo trods alt selveste Guds Søn, og Paulus er en af de udvalgte apostle, og han har oplevet store, åndelige ting.' Af netop denne grund præsenterer Paulus os til to 'almindelige hellige', som ikke var apostle eller udførte dramatiske mirakler. Han ønsker, at vi skal vide, at det ydmyge sind ikke er en luksus for nogle udvalgte få, det er en nødvendighed for kristen glæde og en mulighed for alle kristne.

Timotheus (Fil 2:19-24)

Paulus mødte sandsynligvis Timotheus på sin første missionsrejse (Ap.G. 14:6ff), hvor den unge mand måske også blev omvendt (1. Kor 4:17). Tilsyneladende var Timotheus' mor og mormor allerede kristne (2. Tim 1:3-5). Hans mor var jøde og hans far hedning, men Paulus betragtede ham som 'sit kære barn' i troen (2. Tim 1:2). Da Paulus vendte tilbage til Derbe og Lystra på hans anden missionsrejse, da tog han den unge Timotheus med sig som en af sine medarbejdere (Ap.G. 16:1-4). På en måde overtog Timotheus pladsen fra Johannes Markus, som Paulus ikke ønskede at tage med på rejsen, fordi han tidligere havde svigtet dem (Ap.G. 13:13, 15:36-41).

Vi finder ud af fra Timotheus' erfaringer, at det ydmyge sind ikke er noget, som pludseligt og automatisk dukker op i den troendes liv. Timotheus måtte udvikle og pleje 'Kristi sindelag'. Det var ikke naturligt for ham at være en tjener, men gennem sin vandring med Herren og arbejdet med Paulus blev han den slags tjener, som Paulus kunne stole på, og som Gud kunne velsigne. Læg mærke til denne unge mands karaktertræk.

Han havde en tjeners sind (v. 19-21). Som udgangspunkt faldt det Timotheus naturligt at have omsorg for folk og tage sig af deres behov. Han var ikke interesseret i at 'få venner og indflydelse' (populær amerikansk bog). Han var oprigtigt interesseret i, at de skulle have det godt både legemligt og åndeligt. Paulus var bekymret over menigheden i Filippi og ønskede at sende nogen, som kunne udtrykke hans bekymring og samle kendsgerningerne. Der var sandsynligvis hundredvis af kristne i Rom (Paulus hilser 26 af dem ved navn i Romerbrevet kap. 16). Alligevel kunne ingen af dem foretage denne rejse! 'Alle de andre søger jo deres eget og ikke det, der hører Jesus Kristus til.' (Fil 2:21). Helt praktisk lever vi alle enten i Fil 1:21 eller Fil 2:21!

Men Timotheus havde en naturlig omsorg for andres bedste. Han havde en tjeners sind. Det er sørgeligt, at de troende i Rom var så optaget af dem selv og deres interne stridigheder (Fil 1:15-16), at de ikke havde tid til noget så vigtigt som Herrens arbejde. Dette er en af tragedierne ved problemer i menigheden - de trækker tid, energi og opmærksomhed væk fra de ting, der betyder mest. Timotheus var ikke interesseret i at fremme en bestemt side eller støtte en splittende sag. Han var kun interesseret i Guds folks åndelige tilstand, og den opmærksomhed kom naturligt til ham. Hvordan udviklede denne opmærksomhed sig. Svaret er det næste karaktertræk ved denne bemærkelsesværdige, unge mand.

Han havde en tjeners træning (v. 22). Paulus føjede ikke Timotheus til sine medarbejdere den samme dag som han blev frelst. Paulus var vis nok til ikke at lave den fejl. Han lod ham blive tilbage i menighedsfællesskabet i Derbe og Lystra, hvor han voksede åndeligt og lærte, hvordan han kunne tjene Herren. Da Paulus så vendte tilbage til det område nogle år senere, så glædede han sig over, at den unge Timotheus 'var velanskrevet hos brødrene' (Ap.G. 16:2). Flere år senere skulle Paulus skrive til Timotheus angående vigtigheden af at lade nyomvendte vokse, før de fik store ansvar i tjeneste (1. Tim 3:6-7).

En populær, lokal kunstner, som optrådte på natklubber og lignende besøgte en præst og meddelte ham, at han var blevet kristen, og nu ønskede han at tjene Herren. 'Hvad skal jeg gøre nu?' spurgte han.

'Ja, jeg vil foreslå, at du finde dig en god menighed og begynder at vokse', svarede præsten. 'Er din kone en kristen?'

'Nej, det er hun ikke', svarede kunstneren. 'Det håber jeg, hun bliver. Men behøver jeg at vente? Jeg mener, jeg vil gerne gøre noget for Herren her og nu.'

'Nej, du behøver ikke at vente for at kunne vidne for Herren', forklarede præsten. 'Engager dig i en menighed og brug dine gaver for Kristus.'

'Men ved du ikke, hvem jeg er!' protesterede manden. 'Jeg er den store kunstner - alle kender mig. Jeg vil gerne starte min egen organisation, lave plader og tale til store skarer.'

'Hvis du prøver at komme for langt for hurtigt', advarede præsten, 'så kan du let skade dig selv og dit vidnesbyrd. Og hjemme er det rigtige sted at begynde at vidne. Gud vil åbne muligheder for dig at tjene Ham, når Han ser, at du er rede til det. Imens skal du studere din Bibel og give dig selv en chance for at vokse.'

Manden fulgte ikke præstens råd. I stedet fik han en stor organisation op at stå og begyndte for sig selv. Hans 'succes' varede mindre end et år. Ikke alene gjorde han skade på sit vidnesbyrd, fordi han ikke var stærk nok til at bære de tunge byrder, men hans mange rejser skabte også afstand til hans kone og

hans familie. Han gled ud i periferien og forsvandt fra offentlig tjeneste som en nedbrudt mand på fallittens rand.

'Hans grene rakte længere ud end hans rødder gik ned', sagde præsten. 'Når det sker, så ender det med fald.'

Paulus gjorde ikke det fejltrin med Timotheus. Han gav ham tid til at lade rødderne vokse sig dybe, og så lod han ham blive en medarbejder på missionsrejserne. Han underviste Timotheus i Ordet og lod ham iagttage apostlen i hans tjeneste (2. Tim 3:10-17). Det var på den måde, at Jesus trænede sine disciple. Han underviste dem selv og lod dem få erfaringer i praksis. Erfaringer uden undervisning kan føre til skuffelser. Undervisning uden erfaringer kan føre til åndelig sløvhed. Vi har brug for begge.

Han fik en tjeners belønning (v. 23-24). Timotheus kendte til betydningen af offer og tjeneste (Fil 2:17), men Gud belønnede ham for hans trofasthed. Til at begynde med havde Timotheus glæden ved at hjælpe andre. Selvfølgelig var der vanskelige og hårde tider, men der var også sejre og velsignelser. Fordi Timotheus var 'god og tro' tjener, trofast i det små, så belønnede Gud ham ved at betro ham store ting, og han gik ind i den glæde, der ligger i det ydmyge sind (Matt 25:21). Han havde den glæde at tjene sammen med den store apostel Paulus og være hans medhjælp i nogle af hans sværeste opgaver (1. Kor 4:17ff; Timotheus bliver nævnt mindst 24 gange i Paulus' breve).

Den måske største belønning, som Gud gav Timotheus, var at vælge ham til at erstatte Paulus, da den store apostel blev kaldt hjem (se 2. Tim 4:1-11). Selv ønskede Paulus at tage til Filippi, men han måtte sende Timotheus i stedet for - men hvilken ære! Timotheus var ikke alene Paulus' søn, hans tjener men blev også hans stedfortræder. Der står stor respekt om hans navn blandt kristne selv i dag, noget som unge Timotheus aldrig drømte om, da han havde travlt med at tjene Kristus.

Det ydmyge sind er ikke resultatet af en times prædiken, en uges seminar eller selv et års tjeneste. Det ydmyge sind vokser i os, når vi som Timotheus overgiver os til Herren og søger at tjene andre.

Epafroditus (Fil 2:25-30)

Paulus var 'hebræer af hebræere', Timotheus var halvt jøde og halvt hedning (Ap.G. 16:1), og Epafroditus var helt hedning, så vidt vi ved. Han var en del af menigheden i Filippi, og han risikerede liv og helbred for at bringe menighedens missionsgave til apostlen i Rom (Fil 4:18). Hans navn betyder 'charmerende' eller 'behagelig' og han er en behagelig kristen..

Han var en ligevægtig kristen (v. 25). Paulus kunne ikke holde op med at rose denne mand - 'min broder og medarbejder og medkæmper'. Disse tre beskrivelser danner parallel til, hvad Paulus skrev om evangeliet i det første kapitel af brevet:

'min broder' - fælles arbejde for evangeliet (Fil 1:5)

'min medarbejder' - fremgang for evangeliet (Fil 1:12)

'min medkæmper' - kæmper sammen for troen på evangeliet (Fil 1:27)

Epafroditus var en ligevægtig kristen. Ligevægt er vigtigt i det kristne liv. Nogle lægger så meget vægt på fællesskab, at de glemmer at fremme evangeliet. Andre er så optaget af at forsvare troen på evangeliet, at de glemmer fællesskabet med andre kristne. Epafroditus faldt ikke i nogle af grøfterne. Han var ligesom Nehemias, manden som byggede Jerusalems mure med et sværd i den

ene hånd og en skovl i den anden (Neh 4:17). Du kan ikke bygge med et sværd ej heller kæmpe med en skovl. Begge er påkrævet for at gøre Herrens arbejde.

Dr. H.A. Ironside plejede at fortælle om en gruppe kristne, som kun tænkte på fællesskab. De havde ringe interesse i at nå de fortabte med evangeliet eller forsvare troen mod dens fjender. Foran deres mødesal satte de et skilt: JESUS ALENE. Vinden blæste nogle af bogstaverne væk, så der kom til at stå US ALENE (US = OS engelsk/dansk). Det var en rammende beskrivelse af en gruppe mennesker, som ikke var ligevægtige kristne.

Han var en omsorgsfuld kristen (v. 26-27, 30). Epafroditus var som Timotheus optaget af andre. Til at begynde med så var han bekymret for Paulus. Da han i Filippi hørte, at Paulus var fængslet i Rom, så meldte han sig frivilligt til at tage den lange og farlige rejse til Rom, så han kunne være ved Paulus' side og hjælpe ham. Han tog menighedens kærlighedsgave med sig og beskyttede den med sit liv.

Vore menigheder i dag har brug for mænd og kvinder, som har en byrde for mission og for dem, som tjener Herren på vanskelige steder. 'Problemet i vore menigheder er', siger en missionsleder, 'at vi har for mange tilskuere og mangler deltagere.' Epafroditus var ikke tilfreds med at give sin del til gaven. Han gav sig selv til at hjælpe med at bære gaven.

Denne mand havde dog også en byrde for sin egen hjemmemenighed. Han blev meget syg, da han kom til Rom. Han var faktisk døden nær. Dette forsinkede hans afrejse til Filippi, og derfor begyndte de at blive bekymrede for ham. Men Epafroditus bekymrede sig ikke om sig selv men om folkene i Filippi, fordi de var bekymrede for ham. Denne mand levede i Fil 1:21 og ikke i Fil 2:21. Han havde som Timotheus en naturlig omsorg for andre. Ordene 'været urolig' i Fil 2:26 er den samme beskrivelse, som der bruges om Kristus i Getsemane (Matt 26:37). Epafroditus kendte som Kristus også til betydningen af offer og tjeneste (Fil 2:30), som jo er to kendetegn ved det ydmyge sind.

Han var en velsignet kristen (v. 28-30). Hvilken tragedie ville det ikke være at gå gennem livet uden at være en velsignelse for nogen! Epafroditus var en velsignelse for Paulus. Han stod ved hans side i fængslet, og han lod selv ikke sygdom hindre sin tjeneste. Sikken tid han og Paulus må have haft sammen. Men han var også en velsignelse for sin egen menighed. Paulus formaner menigheden til at ære ham på grund af hans ofre og tjeneste. (Kristus får æren, men der er intet forkert i at tjeneren modtager ære. Læs 1. Thes 5:12-13). Der er ingen modsætning mellem Fil 2:7 (gav afkald på at være Gud lig) og Fil 2:30 ('hold en slags mennesker i ære'). Kristus tømte sig selv i sin nådige ydmygeshandling, og Gud ophøjede ham. Epafroditus ofrede sig selv uden tanke for belønning, og Paulus opmuntrede menigheden til at ære ham til Guds ære.

Han var en velsignelse for Paulus og for sin egen menighed, og han er også en velsignelse for os i dag. Han beviser for os, at det er et glædesfyldt liv, det er et liv i offer og tjeneste, det ydmyge sind virker virkelig. Både han og Timotheus opmuntrer os til at ydmyge os for Herren og for hinanden i Kristi Ånd. Kristus er Mønstret vi følger. Paulus viser os dens kraft (Fil 4:12-19). Timotheus og Epafroditus beviser, at dette sindelag fungerer.

Vil du lade Ånden skabe 'Kristi sind' i dig?

Afsnit 7, At lære at regne, 3:1-11

Både omstændigheder og mennesker kan tage vores glæde, men det kan ting også, og det er den tyv, som Paulus behandler i Filipperbrevets kapitel 3. Det er vigtigt at se på hele kapitlets budskab, før man går i detaljer. Derfor kan følgende opdeling måske være en hjælp:

v.1-11	v.12-16	v. 17-21
Paulus' fortid	Paulus' nutid	Paulus' fremtid
bogholderen	atleten	det fremmede væsen
'Jeg regner'	'jeg jager'	'se hen'
nye værdier	ny iver	ny vision

Paulus beskriver det åndelige sind. I 3:18-19 beskriver han bekendende kristne, som 'kun tænker på det jordiske', men i v. 20 beskriver han troende med et åndeligt sind, som har deres 'borgerskab i himlene'. Vi har tidligere nævnt, at Filippi var en romersk koloni - et Rom udenfor Rom. På samme måde er Guds folk en koloni fra himlen på jorden. 'Vort borgerskab er i himlene', og vi betragter jorden ud fra et himmelsk perspektiv. Det er det åndelige sind.

Det er let for os at blive rodet ind i 'ting' - ikke bare de fysiske ting, som vi kan se, men også dem vi ikke kan se: ry, berømmelse, bedrifter. Paulus skriver om ting, som han havde fortjeneste af (v. 7). Han taler også om at glemme det, der er bagude og det, der er forude (v. 13). I Paulus'situation var nogle af disse ting ikke fysiske som for eksempel religiøse bedrifter (Gal 1:14), en følelse af selv-tilfredshed, høj moral. Vi kan blive omklamret både af fysiske og ikke-fysiske ting, men resultatet er tab af glæde.

Selv fysiske ting er ikke synd i sig selv. Gud skabte ting, og vi læser i Bibelen, at alt var godt (1. Mos 1:31). Gud ved, at vi har brug for nogle ting for at kunne leve (Matt 6:31-34). Faktisk giver Han os 'alt, hvad vi behøver' (1. Tim 6:17). Men Jesus advarer os om, at livet ikke består i en overflod af ejendom (Luk 12:15). Kvantitet er ingen sikkerhed for kvalitet. Mange, som har de ting, penge kan købe, har mistet de ting, som penge ikke kan købe.

Nøgleordet i Fil 3:1-11 er 'regne' (v. 7-8,13). På græsk bruges der to forskellige ord, men tanken er den samme: at evaluere, at vurdere. 'Det liv, der ikke vurderes, er ikke værd at leve,' sagde Sokrates. Alligevel er der ikke mange, der sætter sig ned og overvejer grundigt, hvilke værdier der bestemmer deres valg og retninger. Mange lever som slaver af 'ting', og af samme grund oplever de ikke sand, kristen glæde.

I Paulus' tilfælde ser de ting, som han levede for, før han lærte Kristus at kende, meget fornuftige ud: et retfærdigt liv, lydighed mod Loven, forsvar af sine fædres religion. Der var bare ingen af de ting, som gav ham tilfredsstillelse eller accept hos Gud.

Som så mange religiøse mennesker idag, så havde Paulus tilstrækkelig moral til at holde ham fri af problemer, men ikke nok retfærdighed til at få ham i himlen! Det var ikke dårlige ting, som holdt Paulus væk fra Jesus - det var gode ting! Han måtte give slip på sin 'religion' for at finde frelse.

En dag mødte Saulus fra Tarsus, rabbineren, Jesus Kristus, Guds Søn, og på den dag forandredes Saulus' værdier (læs Ap.G. 9:1-31). Da Saulus åbnede sine regnskabsbøger for at vurdere sin rigdom, så opdagede han, at uden Jesus

Kristus så var alt det, han havde levet for, intet værd. I denne skriftdel forklarer han, at der kun er to slags retfærdighed (eller åndelig rigdom) - gerningsretfærdighed eller trosretfærdighed - og kun trosretfærdighed er acceptabel for Gud.

Gerningsretfærdighed (Fil 3:1-6)

Formaning (v. 1-3). Paulus starter med 'i øvrigt', som netop betyder, at han nu indleder et nyt emne. Han har tidligere advaret de troende i Filippi, men nu advarer han dem igen: Vogt jer for hundene, vogt jer for de slette arbejdere, vogt jer for de skamskårne! Hvem er denne trefoldige advarsel rettet mod? Svaret finder vi ved at gå tilbage til menighedens tidlige historie.

Fra begyndelsen af kom evangeliet til jøderne (se Ap.G. 3:26, Rom 1:16), så de første syv kapitler af Apostlenes Gerninger kun handler om jødiske troende eller hedninger, som var jødiske proselytter (Ap.G. 2:10). I Apostlenes Gerninger 8:5-25 når budskabet samaritanerne, men det skabte ikke så stor opmærksomhed, da samaritanerne trods alt var tildels jøder. Men da Peter går til hedninger i Ap.G. 10, så bliver der et ramaskrig. Peter skulle stå skoleret og forklare sig (Ag.G. 11). Hedningerne var jo blevet kristne uden først at blive jøder, og det var noget helt nyt for menigheden. Peter forklarede, at Gud havde ledt ham til at prædike for hedninger og gemytterne faldt til ro - tilsyneladende.

Det varede dog ikke længe. Da Paulus af Helligånden bliver sendt særligt til hedningerne (Ap.G. 13:1-3, 22:21). Peter havde åbnet troens dør for hedningerne i Apostlenes Gerninger 10, og Paulus fulgte hans eksempel på sin første missionsrejse (se Ap.G. 14:26-28). Det tog ikke lang tid, før strengt jødisk troende modarbejdede Paulus' tjeneste. De tog til Antiokia og underviste, at hedningerne skulle underlægge sig jødiske regler for at kunne blive frelst (Ap.G. 15:1). Denne strid førte til mødet i Jerusalem, som beskrives i Apostlenes Gerninger 15. Resultatet af mødet var en godkendelse af Paulus' tjeneste og en sejr for evangeliet om Guds nåde. Hedningerne behøvede ikke at blive jødiske proselytter for at blive kristne.

Modstanderne var dog ikke tilfredse. De havde tabt til Paulus både i Antiokia og Jerusalem, så nu fulgte de i hans fodspor og prøvede at stjæle hans omvendte og hans menigheder. Bibelforskere kalder denne gruppe af falske lærere, som prøver at blande loven og nåden, for judaister. Galaterbrevet blev først og fremmest skrevet for at modstå denne falske lære. Det er denne gruppe af judaister, som Paulus hentyder til i Filipperbrevet 3:1-2. Han bruger tre ord til at beskrive dem.

'Hunde'. Ortodokse jøder ville kalde en hedning for en hund, men her kalder Paulus den ortodokse jøde for en hund. Det er ikke bare for at bruge skældsord. Han sammenligner disse falske lærere med beskidte ådselsædere, der er så afskyvækkende for ordentlige mennesker. Ligesom disse hunde så snapper judaisterne Paulus i hælene, de følger ham fra sted til sted og 'gør' deres falske lære ud. De skabte problemer og de bar på en farlig infektion.

'Slette arbejdere'. Disse mænd lærte, at synderen frelses ved tro og gode gerninger - især Lovens gerninger. Paulus derimod slår fast, at deres 'gode gerninger' faktisk er onde gerninger, fordi de bliver gjort i kødet (den gamle natur) og ikke i Ånden, fordi de ærer arbejderen og ikke Jesus Kristus. Efeserbrevet 2:8-10 og Titus 3:3-7 gør det klart, at ingen kan frelses ved gode gerninger - selv

ikke religiøse gerninger. En kristens gode gerninger er et resultat af hans tro ikke grundlaget for hans frelse.

'De skamskårne'. Her bruger Paulus en afledning af ordet 'omskærelse'. Ordet der oversættes 'omskærelse' betyder bogstaveligt 'lemlæstelse'. Judaisterne lærte, at omskærelse var nødvendig for frelse (Ap.G. 15:1, Gal 6:12-18), men Paulus siger, at omskærelsen i sig selv bare er en lemlæstelse. Den sande kristne har oplevet en åndelig omskærelse i Kristus (Kol 2:11), og han har derfor ikke brug for en nogen fysiske operationer. Omskærelse, dåb, nadver, tiende og enhver anden religiøs handling kan ikke frelse et menneske fra sin synd. Kun tro på Jesus Kristus kan gøre det.

Som kontrast til den falske kristne beskriver Paulus den sande kristne, den 'sande omskærelse' (se en parallel i Rom 2:25-29)

Han tilbeder Gud i Ånden. Han sætter ikke sin tillid til sine gode gerninger, som er af kødet (se Joh 4:19-24)

Han roser sig af Jesus Kristus. Folk som sætter deres lid til religion praler ofte over, hvad de har gjort. Den sande kristne har ikke noget at rose sig af (Ef 2:8-10). Han kan kun rose sig af Jesus Kristus. I Lukas 18:9-14 fortæller Jesus en lignelse, som beskriver to modsatte holdninger.

Han sætter ikke sin lid til kødet. Den populære, religiøse filosofi idag siger, at 'Gud hjælper dem, som hjælper sig selv'. Det var lige så populært på Paulus' tid, og det er lige så forkeret idag, som det var det dengang. (Med 'kødet' mener Paulus 'den gamle natur', som vi modtog ved fødsel). Bibelen har intet godt at sige om 'kødet, og de fleste mennesker sætter fuldstændig deres lid til, hvad de kan gøre for at tilfredsstille Gud. Kødet ødelægger kun Guds mening med livet på jorden (1. Mos 6:12). Det gør ingen gavn hvad angår det åndelige liv (Joh 6:63). Der er intet godt i kødet (Rom 7:18). Intet under at vi ikke sætte vor lid til kødet.

En kvinde diskuterede disse emner om tro og gerninger med sin præst. 'Jeg tror, det med at komme i himlen det er ligesom at ro en båd,' sagde hun. 'Den ene åre er tro, og den anden er gerninger. Hvis du bruger begge, som kommer du frem. Hvis du kun bruger den ene, så sejler du i cirkel.'

'Der er kun én fejl ved din illustration', svarede præsten. 'Ingen kommer til himlen i en robåd.'

Der er kun én god gerning, som bringer en synder i himlen: Kristu fuldbragte værk på korset (Joh 17:1-4, 19:30, Heb 10:11-14).

Eksemplet (v. 4-6). Paulus sad ikke i sit elfenbenstårn og sagde disse ting. Han kendte personligt meningsløsheden i at prøve at få frelse gennem gode gerninger. Som ung student sad han ved Gamaliels fødder, den store rabbi (Ap.G. 22:3). Hans karriere som jødisk, religiøs leder var lovende (Gal 1:13-14). Og alligevel opgav Paulus alt det - for at blive et hadet medlem af den 'kristne sekt' og en forkynder af evangeliet. Faktisk var det judaisterne, som gik på kompromis for at undgå forfølgelse (Gal 6:12-13), mens Paulus var tro mod Kristi budskab om nåde med forfølgelse til følge.

I et intenst selvbiografisk afsnit undersøger Paulus sit eget liv. Han bliver en revisor, som går bøgerne igennem for at vurdere sin formue for at opdage, at han er bankerot!

Paulus' forhold til nationen. Han var født ind i en rent hebræisk familie og indgik derfor også i et pagtsforhold, da han blev omskåret. Han var ikke en proselyt. Han var heller ikke efterkommer af Ismael (Abrahams anden søn) eller Esau (Isaks anden søn). Judaisterne kunne forstå Paulus henvisning til Benjamin's stamme, fordi Benjamin og Josef var Jakobs yndlings sønner. De blev født af Raketel, som var Jakobs yndlingskone. Israels første konge kom fra Benjamin stamme, og denne lille stamme var tro imod David under Absolons oprør. Paulus kunne være stolt over sit stamtræ. Når det var målestokken, så fik han topkarakter.

Paulus' forhold til Loven. 'Lovtro farisæer, ... uangribelig i lovretfærdighed' (Fil 3:5-6). Jøderne på Paulus' tid så farisæerne som dem, der havde nået højden af religiøs erfaring, det højeste ideal en jøde overhovedet kunne håbe på at opnå. Hvis der var nogle, der var på vej til himlen, så var det farisæerne. De holdt den ortodokse lære (se Ap.G. 23:6-9) og prøvede trofast at gøre deres religiøse pligter (Lukas 18:10-14). Idag er vi vant til at bruge ordet farisæer som et synonym for hykler, men den brug af ordet var ikke normal på Paulus' tid. Målt imod lovens retfærdighed var Paulus fejlfri. Han holdt loven og traditionerne perfekt.

Paulus' forhold til Israels fjender. Det er ikke nok at tro sandheden. Man må også stå imod løggen. Paulus forsvarer sin ortodokse tro ved at forfølge dem, der fulgte i Jesu fodspor (Matt 27:62-66). Han hjalp til ved steningen af Stefanus (Ap.G. 7:54-60), og derefter førte han an i angrebet mod menigheden (Ap.G. 8:1-3). Selv på sine gamle dage erkendte Paulus sin rolle i forfølgelsen af menigheden (Ap.G. 22:1-5, 26:1-11, se også 1. Tim 1:12-16). Enhver jøde kunne prale af sit stamtræ (selv om han ihvertfald ikke havde gjort noget for det). Nogle jøder kunne prale af deres trofasthed mod jødisk religion. Paulus kunne prale af disse ting men også for hans iver i forfølgelsen af kirken.

Her kunne vi spørge: 'Hvordan kunne en ærlig mand som Saulus fra Tarsus tage så grundigt fejl?' Svaret er: han brugte den forkerte målestok. På samme måde som den rige, unge mand (Markus 10:17-22) og farisæeren i Jesu lignelse (Lukas 18:10-14). Saulus fra Tarsus så på det ydre, ikke det indre. Han sammenlignede sig selv med de standarder, som andre mennesker havde sat, ikke Guds standarder. Når det gjaldt ydre lydighed mod lovens krav, så lykkedes det for Paulus, mens han ikke var opmærksom på de indre synder, han gjorde. I Bjergprædikenen gør Jesus det klart, at det både gælder syndige holdninger og lyster såvel som syndige handlinger (Matt 5:21-48).

Når han så på sig selv eller så på andre, så betragtede Saulus fra Tarsus sig selv som retfærdig. Men en dag så han sig selv sammenlignet med Jesus Kristus. På det tidspunkt forandredes hans vurderinger og værdier, han opgav gerningsretfærdigheden for at få Jesu Kristi retfærdighed.

Trosretfærdighed (Fil 3:7-11)

Da Paulus mødte Jesus Kristus på vejen til Damaskus (Ap.G. 9), så overgav han sig til ham og blev et Guds barn. Det var et øjeblikkeligt mirakel ved

Guds nåde - den slags mirakler som sker også i dag, når syndere erkender deres nød og vender sig til Frelseren i tro. Da Paulus mødte Jesus, så indså han, hvor nytteløse hans gode gerninger var, og hvor syndfulde hans krav på retfærdighed var. En vidunderlig overførsel skete dér. Paulus tabte noget, men han vandt langt mere end han tabte.

Paulus' tab (v. 7). Til at begynde med så tabte han alt, som han betragtede som sin personlige fortjeneste uden Gud. Paulus havde sikkert et godt ry som lærd (Ap.G. 26:24) og som religiøs leder. Han var stolt over sin jødiske herkomst og sine religiøse bedrifter. Alle disse ting var værdifulde for ham. Han kunne for fortjeneste af dem. Han havde sikkert mange venner, som beundrede hans iver. Men målte han disse 'skatte' imod det, som Jesus Kristus tilbød, så indså han, at det tab i forhold til det, han fik i Kristus. Paulus' skatte bragte ære til ham selv, men de bragte ikke ære til Gud. De var kun fortjeneste for ham selv, og på den måde var de selviske.

Det betyder ikke, at Paulus ringeagtede sin rige arv som ortodoks jøde. Når du læser hans breve og følger hans tjeneste i Apostlenes Gerninger, så ser du, hvor høj pris han satte både på sit jødiske blod og sit romerske borgerskab. Han blev ikke mindre jøde, fordi han blev kristen. Faktisk gjorde det ham mere fuldstændigt til jøde, et sandt barn af Abraham både åndeligt og fysisk (Gal 3:6-9). Han sænkede heller ikke sine moralske standarder, fordi han så tomheden i farisæernes religion. Han tog imod de højere standarder - blive Jesus Kristus lig (Rom 12:12). Når man bliver kristen, så fjerner Gud det dårlige men Han gør også det gode bedre.

Paulus' gevinst (v. 8:11). Vi bliver igen mindet om Jim Elliots ord: Det er ingen tåbe, som giver, hvad han ikke kan beholde for at få, hvad han ikke kan miste.' Det var Paulus' erfaring: han mistede sin religion og sit ry, men han vandt langt mere end han tabte.

At kende Jesus Kristus (v. 8). Det betyder langt mere end viden om Jesus, fordi Paulus havde den slags historisk information, før han blev frelst. 'At kende Kristus' betyder at have et personligt forhold til Ham ved tro. Det er den erfaring, som Jesus taler om i Joh 17:3. Vi kender til en masse mennesker, selv folk som levede for mange år siden, men personligt kender vi langt færre. Kristendom er Kristus. Frelse er at kende Ham på en personlig måde.

Kristi retfærdighed (v. 9). Retfærdighed var Paulus' store livsmål, da han var farisæer, men det selvretfærdighed, en gerningsretfærdighed, som aldrig ville kunne opnå. Men da Paulus troede på Jesus, så tabte han sin selvretfærdighed og vandt Kristi retfærdighed. Det tekniske ord for den transaktion eller overførsel er imputation (læs Rom 4:1-8 grundigt). Det betyder 'at sætte på éns konto'. Paulus kikkede på sin egen konto og opdagede, at han åndeligt set var bankerot. Han så på Kristi konto og så, at Han var perfekt. Da Paulus satte sin lid til Kristus, så så han Gud sætte Kristi retfærdighed på hans egen konto. Og mere end det, Paulus opdagede, at hans egne synder var blevet sat på Kristi konto på korset (2. Kor 5:21). Og Gud lovede Paulus, at Han aldrig ville sætte hans synder ind på hans konto igen. Sikken en fantastisk oplevelse af Guds nåde!

Romerbrevet 9:30-10:13 er et parallelt afsnit, og det burde du læse grundigt. Det som Paulus siger og nationen Israel, det gjaldt for hans eget liv før

han blev frelst. Og det gælder også for de mange religiøse mennesker idag. De nægter at opgive deres egen retfærdighed for at kunne modtage Kristi retfærdighed som en gratis gave. Mange religiøse mennesker vil ikke indrømme, at de har brug for retfærdighed. Ligesom Saulus fra Tarsus så måler sig selv mod sig selv eller mod standarden fra De Ti Bud, og de ser ikke syndens indre natur. Paulus måtte opgive sin religion for at modtage retfærdighed, men han så det ikke som et offer.

Kristi fællesskab (v. 10-11). Da han blev en kristen, så var det ikke enden for Paulus, det var begyndelsen. Hans oplevelse med Kristus var så fantastisk, at den forvandlede hans liv. Og den erfaring fortsatte i årene der fulgte. Det var en personlig erfaring ('At jeg må kende Ham') i Paulus' vandring med Kristus, gennem bøn, gennem lydighed, gennem at søge at herliggøre Hans navn. Da Paulus levede under Loven, så havde han bare et sæt regler. Nu havde han en Ven, en Mester, og trofast Partner. Det var også en erfaring af kraft ('... og hans opstandelses kraft'), da Kristi opstandelses kraft begyndte at virke i Paulus' liv. 'Kristus lever i mig!' (Gal 2:20). Læs Efeserbrevet 1:15-23 og 3:13-21 for at få Paulus' vurdering af Kristi opstandelseskraft og hvad den kan gøre i dit liv.

Det var også en smertelig erfaring ('... og lidelsesfællesskabet med ham...'). Paulus vidste, at det var et privilegium at lide for Kristi skyld (Fil 1:29-30). Faktisk havde lidelser været en del af hans erfaring lige fra starten af (Ap.G. 9:16). Når vi vokser i kundskaben om Kristus og erfaringen af Hans kraft, så bliver vi angrebet af fjenden. Paulus havde været en forfølger selv, men han lærte, hvad det vil sige at blive forfulgt. Men det var det værd! For det at vandre med Kristus var også en praktisk erfaring ('... så jeg får skikkelse af hans død...'). Paulus levede for Kristus, fordi han var død for selvet (Rom 6 forklarer dette). Han tog dagligt sit kors op og fulgte Ham. Resultatet af denne død var en åndelig opstandelse (Fil 3:11), som betød, at Paulus 'levede et nyt liv' (Rom 6:4). Paulus sammenfatter hele denne oplevelse i Galaterbrevet 2:20, så tag tid til at læse det.

Paulus vandt langt mere end han tabte. Faktisk var 'gevinsten' så overvældende, at Paulus betragtede alle andre ting som det rene skrald ved sammenligning. Intet under at han kendte til glæde - hans liv afhang ikke af billige 'ting' fra verden, men det afhang af evige værdier fundet i Kristus. Paulus havde det 'åndelige sind' og se på jordiske 'ting' med et himmelsk perspektiv. Folk, som lever for 'ting', bliver aldrig rigtig lykkelige, fordi de hele tiden skal beskytte deres skatte og bekymre sig om, om skattene taber deres værdi. Sådanne ikke det ikke for den troende med et åndeligt sind. Hans skatte i Kristus kan aldrig stjæles, og de taber aldrig deres værdi.

Måske er det nu det rigtige tidspunkt for dig at blive revisor og vurdere dit liv og de 'ting', som betyder mest for dig.

Afsnit 8, Lad os vinde kapløbet (3:12-16)

De fleste mennesker læser biografier for at tilfredsstille deres nysgerrighed angående store personligheder, mens de håber på at opdage den 'hemmelighed', der gjorde dem store. Jeg kan huske, at jeg engang for mange år siden sad og lyttede til en ældre læges foredrag om hemmeligheden bag et langt, sundt liv. (På et tidspunkt var han præsidentens personlige læge. Jeg har glemt hvilken, men på den tid i mit liv må det næsten have været Washington eller Jefferson.) Vi sad alle med store forventninger og håbede at høre hemmeligheden bag et langt liv. Ved højdepunktet af sin tale fortalte lægen os: "Drik otte glas vand hver dag!"

I Filipperbrevet 3 giver Paulus os sin åndelige biografi, hans fortid (3:1-11), hans nutid (3:12-16) og hans fremtid (3:17-21). Vi har allerede mødt Paulus som 'revisor', der opdager nye værdier, da han møder Jesus. I denne del møder vi Paulus som 'atlet', der med sin åndelige styrke kæmper sig frem mod mållinien i det kristne væddeløb. I den sidste del ser vi Paulus som 'den fremmede', som har sit borgerskab i himlen og som ser frem mod Jesu Kristi komme. I hver af disse erfaringer bruger Paulus sit åndelige sind. Her ser på de jordiske ting fra Guds perspektiv. På grund af det så bekymrer han sig ikke om de ting, der ligger bag ham, omkring ham eller foran ham – ting tager ikke hans glæde fra ham!

I sine breve bruger Paulus mange illustrationer fra verden for at kommunikere sandheder om det kristne liv. Fire illustrationer er fremtrædende: militæret ('Tag Guds fulde rustning på'), arkitekturen ('I er Guds tempel'), landbrug ('Hvad en mand sår skal han også høste') og sport. I denne del er det sporten, han bruger. Bibelforskere er ikke blevet helt enige om, hvilken sportsgren Paulus beskriver, om det er løb til fods eller med stridsvogn. Begge er lige sandsynlige, men jeg foretrækker væddeløb med stridsvogn. Den græske stridsvogn, som blev brugt til de Olympiske Lege og andre begivenheder, var faktisk bare en plade med hjul på begge sider. Køreren had meget lidt at holde fast i, mens han kørte banen rundt. Han måtte læne sig fremover og spænde hver eneste nerve og muskel for at holde balancen og kontrollen med hestene. Udsagnsordet i Filipperbrevet 3:13 'strækker frem mod' betyder bogstaveligt 'strække sig som i et løb'.

Det er vigtigt at lægge mærke til, at Paulus ikke fortæller os, hvordan vi skal blive frelst. Hvis det var tilfældet, så ville det blive et billede af frelse gennem gerninger og egne præstationer. Det ville jo modsige det, som han har skrevet i de første 11 vers af kapitel 3. For at kunne deltage i de græske lege skulle atleten være græsk borger. Han deltog ikke i løbet for at opnå det borgerskab. I 3:20 minder Paulus os om, at 'vort borgerskab er i himlene'. Da vi allerede er Guds børn ved tro på Kristus, så har vi det ansvar at deltage i løbet og opnå de mål, som Gud har sat for os. Det er det rammende billede i Fil. 2:12-13: 'Arbejd med frygt og bæven på jeres frelse...for det er Gud, der virker i jer...' Enhver troende er på væddeløbsbanen og har et særligt spor at løbe i. Enhver har et mål at nå. Hvis vi når det mål på den måde, som Gud har planlagt det, så modtager vi en belønning. Hvis vi ikke når målet, så mister vi belønningen, men vi mister ikke vort borgerskab. (Læs 1. Kor 3:11-15 for at se den samme tanke, hvor det er illustreret med arkitektur.)

Vi alle ønsker at vinde som kristne og opfylde det formål, som vi er blevet frelst til. Hvad er så nødvendigt for at vinde løbet og en dag modtage den lovede belønning?

Utilfredshed (Fil 3:12-13a)

'Ikke at jeg allerede har grebet det!' Dette udsagn kommer fra en stor kristen, som ikke tillod sig selv at være tilfreds med sine åndelige præstationer. Naturligvis var Paulus 'tilfreds' med Jesus Kristus (3:10), men han var ikke tilfreds med sit kristne liv. En hellig utilfredshed er den første nødvendig for at komme videre i det kristne væddeløb.

Harry kom ud af sin chefs kontor med et så nedtrykt ansigtsudtryk, at roserne på sekretærens bord visnede.

'Du blev vel ikke fyret?' spurgte hun.

'Nej, så slemt er det ikke, men han lagde ikke fingrene imellem, da han kritiserede mine salgstal. Jeg kan ikke forstå det. I sidste måned fik jeg mange kontrakter hjem. Jeg troede, han ville rose mig, i stedet gav han mig en opsang.'

Senere på dagen talte sekretæren med sin chef angående Harry. Chefen lo. 'Harry er en af mine bedste sælgere, og jeg ville være meget ked af at miste ham. Men han har en tendens til at hvile på laurbærene og være tilfreds med sin præstation. Hvis jeg ikke fik gjort ham sur på mig en gang om måneden, så ville han ikke komme i gang.'

Mange kristne er selvtilfredse, fordi de sammenligner deres løb med andre kristnes – især dem, som det ikke går så godt for. Hvis Paulus havde sammenlignet sig selv med andre, så ville han være blevet fristet til at være stolt eller til at slække grebet. Der var jo trods alt ikke så mange kristne på Paulus' tid, som havde oplevet alt det, som han havde oplevet. Men Paulus sammenlignede sig ikke med andre, han sammenlignede sig med sig selv og med Jesus Kristus. Den tvetydige betydning af ordet 'fuldkommen' i 3:12 og 3:15 forklarer hans holdning. Han har endnu ikke nået fuldkommenhed (3:12), men han er fuldkommen (fuldvoksen) (3:15). Og et af kendetegnene ved denne modenhed er bevidstheden om, at han ikke er fuldkommen. Den modne kristne vurderer sig selv ærligt og søger at gøre det bedre.

Vi bliver ofte advaret i Bibelen mod at forkert syn på vor åndelige tilstand. Menigheden i Sardes havde 'ord for at leve, men er død.' (Åbenbaringen 3:1). De havde et ry uden indhold. Menigheden i Laodikæa pralede med at den var rig, men Gud så den som elendig, ynkelig, fattig, blind og nøgen. (Åbenbaringen 3:17). I modsætning til menigheden i Laodikæa så så de troende i Smyrna sig selv som fattige, men de var i virkeligheden rige! (Åb 2:9). Samson troede, at han stadig havde sin gamle styrke, men i virkeligheden havde han mistet den (Dommerbogen 16:20).

Vor vurdering af os selv kan være farlig, fordi vi kan falde i to grøfter: 1) tro vi er bedre, end vi er eller 2) tro vi er værre end vi i virkeligheden er. Paulus havde ingen illusioner om sig selv. Han siger, jeg: '...jeg jager efter det, om jeg virkelig kunne gribe det, fordi jeg selv er grebet af Kristus Jesus.' En guddommelig utilfredshed er nødvendig for åndelig vækst. 'Som en hjort skriger ved det udtørrede vandløb, sådan skriger min sjæl efter dig, Gud. Min sjæl tørster efter Gud, den levende Gud.' (Salme 42:2-3)

Hengivelse (Fil 3:13b)

'Dette ene' er nogle er, der er vigtige i det kristne liv. 'En ting mangler du,' sagde Jesus til den rige, unge mand (Markus 10:21). 'Ét er nødvendigt,' sagde han til den fortravlede Martha, som kritiserede sin søster (Lukas 10:42). 'Ét ved jeg,' udbrød manden, som havde fået sit syn igen ved Jesu helbredelse (Johannes 9:25). 'Kun ét ønsker jeg fra Herren, kun det længes jeg efter...' sagde salmisten (Salme 27:4). Der er for mange kristne, der er for engageret i for mange ting, mens hemmeligheden ved vækst er at koncentrere sig om 'den ene ting'. Det var den beslutning, som var vendepunktet i D.L. Moodys liv. Før den tragiske brand i Chicago i 1871 var Moody engageret i søndagskolearbejde, KFUM, evangeliske møder og mange andre aktiviteter. Efter branden satte han sig for hengive sig fuldt og helt i evangelisering. 'Dette ene gør jeg!' blev også virkelighed for ham. Resultatet var, at millioner af mennesker hørte evangeliet.

Den troende må hengive sig til at 'løbe det kristne løb'. Ingen sportsmand får succes ved at gøre mange ting, men ved at specialisere sig. Der er de få atleter, som ser ud til at kunne klare sig i flere discipliner, men det er undtagelsen. Dem der vinder, det er dem, der koncentrerer sig, som har ét mål for øje, og de lader intet distrahere dem. De er fuldstændig hengivet til deres kald. Som Nehemias, der byggede murene omkring Jerusalem, sagde til dem, der ville distrahere ham: 'Det er et stort arbejde, jeg er i gang med, så jeg kan ikke tage der ned.' (Nehemias 6:3). 'Det menneske skal ikke bilde sig ind, at det får noget af Herren, tvesindet som det er og ustadigt i al sin færd.' (Jakob 1:8). Koncentration er hemmeligheden ved styrke. Hvis en flod får lov til at løbe over sine bredder, så bliver et stort område oversvømmet, men hvis floden inddæmnes og kontrolleres, så bliver det en kilde til energi. Det er i sidste ende et spørgsmål om værdier og prioriteter, at leve for det, som betyder allermest.

Retning (Fil 3:13c)

Den ikke-kristne bliver kontrolleret af sin fortid, men den kristne, der deltager i væddeløbet, ser fremad. Forestil dig hvad der ville ske på banen, hvis køerne i stridsvognene eller løberne begyndte at se sig tilbage. Det er skidt for en, der pløjer at se sig tilbage (Lukas 9:62), men for én, der kører i en stridsvogn, så kan det betyde sammenstød og alvorlige kvæstelser.

Vi er vant til at sige fortid, nutid, fremtid, men vi burde se tiden modsat, at den bevæger sig fra fremtiden ind i nutiden og videre ind i fortiden. I det mindste burde en troende være optaget af fremtiden, 'glemme hvad der ligger bagude'. Tænk nu også på, at med Bibelens ord, så betyder 'at glemme' ikke, at man ikke kan huske. Når man ser bort fra senilitet, hypnose eller hjerneskade, så kan ingen voksen person glemme, hvad der er sket i fortiden. Vi kan måske ønske, at vi kunne slette bestemte, kedelige minder, men det kan vi ikke. Når Gud lover, at 'jeg husker ikke længere på deres synd og på deres lovbrud,' (Heb 10:17), så mener Han ikke, at Han meget belejligt har en dårlig hukommelse. Det er umuligt for Gud. Det Gud siger er: 'Jeg vil ikke længere bringe deres synd på bane. Deres synd kan ikke længere øve indflydelse på deres forhold til Mig eller på Min holdning overfor dem.'

Så det at 'glemme, hvad der ligger bagude' hentyder ikke til en umulig mental eller psykologisk kraftpræstation, hvorved vi prøver at slette fortidens synder og fejltagelser. Det betyder ganske enkelt, at vi fortidens magt over os

ved at leve for fremtiden. Vi kan ikke ændre fortiden, men vi kan ændre betydningen af fortiden. Der var ting i Paulus fortid, som kunne have tynget ham ned (1. Tim 1:12-17), men de blev til gengæld en ansporing til at skynde sig fremad. Selve begivenhederne forandredes ikke, men hans forståelse af dem forandredes.

Josef er et godt eksempel på dette (1. Mos 45:1-15). Da han mødte sine brødre for anden gang og viste dem, hvem han var, så var han ikke bitter på dem. Der er ingen tvivl om, at de havde mishandlet ham, men han så fortiden med Guds perspektiv. Som resultat af det kunne han ikke være bitter på sine brødre. Josef vidste, at Gud havde en plan for hans liv – et løb for ham at løbe – og ved at opfylde den plan og ved at se fremad, så brød han fortidens magt.

Der er for mange kristne, der er lænket af fortrydelser over fortiden. De prøver at løbe løbet ved at se baglæns. Så er det intet under, at snubler og falder og går i vejen for andre kristne. Nogle kristne løbere lader sig distrahere af fortidens succeser, ikke fejltagelserne, men det er lige så galt. 'Hvad der ligger bagude' må lægges til side og 'det, der ligger forude' skal tage dets plads.

Det er muligt at have utilfredsstillelse, hengivelse og retning og alligevel tabe løbet og belønningen. Der er en fjerde nødvendighed.

Beslutsomhed (3:14)

'Jeg jager!' Ordet bliver også brugt i vers 12, og det rummer betydningen intens bestræbelse. Grækerne brugte det til at beskrive en jæger, som ivrigt følger sit bytte. En mand bliver ikke atlet ved at lytte til foredrag, se film, læse bøger eller heppe på andre. Han bliver en vindende atlet ved at deltage i sporten fast besluttet på at vinde. Den iver Paulus udviste, da han forfulgte kirken (3:16), den viste han også i sin tjeneste for Kristus. Når jeg nu tænker på det, ville det så ikke være dejligt, hvis kristne viste den samme beslutsomhed i deres åndelige liv, som de viser, når det gælder golf, fiskeri eller bowling?

Der er to ekstremer, som vi skal undgå: 1) 'Jeg skal gøre det hele!' og 2) 'Gud skal gøre det hele!' Det første udsagn beskriver aktivisten, den anden den passive, men begge er på vej mod fiasko. 'Let go and let God!' er et smart slogan, men det giver ikke en fyldestgørende beskrivelse af udviklingen i det kristne liv. Hvilken holdkaptajn ville sige til sit hold: Slap af gutter og lad træneren klare det hele! På den anden side hvilken holdkaptajn ville sige: 'Hør på mig og glem alt hvad træneren har sagt!' Begge ekstremer er forkerte.

Den kristne løber med et åndeligt sind indser, at Gud må virke i ham, hvis han skal kunne vinde løbet (Fil 2:12-13). 'Uden Mig kan I slet intet gøre!' (Johannes 15:5). Gud virker is os, så at Han kan virke igennem os. Når vi lægger os efter de åndelige ting, så vil Gud modne os og styrke os til løbet. 'Øv dig i gudsfrygt!' (1. Tim 4:7-8). Nogle kristne har så travlt med 'at dræbe legemets gerninger' (Rom 8:13), at de aldrig vender tilbage til livet for at løbe i væddeløbet. Andre er så sikre på, at de kan klare det hele selv, at de ikke tager tid til at læse Bibelen, bede eller søge om kraft fra Gud.

Hvilket mål jager løberen mod med sådan åndelig beslutsomhed? 'Sejrsprisen, som Gud fra himlen kalder os til i Kristus Jesus' (3:14). Når han når målet, så vil han modtage belønningen. Igen antyder Paulus ikke, at vi nå himlen i

egen kraft. Han siger ganske enkelt, at som atleten bliver belønnet for sin præstation, så vil den trofaste troende også blive kronet, når Jesus Kristus kommer igen. (Se 1. Kor 9:24-27 for en parallel, og læg mærke til, at mens kun én atlet får belønningen, så kan alle kristne få belønningen. Desuden vil laurbærkransen fra de Olympiske Lege visne, men det vil den krone, som Kristus skænker, ikke.) Det vigtigste er, at vi når det mål, som Han har sat for os. Lige gyldigt hvor succesfulde vi er i menneskers øjne, så kan vi ikke blive belønnet, med mindre vi griber det, som vi er blevet grebet af Kristus Jesus (3:12)

Disciplin (Fil 3:15-16)

Det er ikke tilstrækkeligt at løbe hurtigt og vinde løbet. Løberen skal også have fulgt reglerne. I de græske lege var dommerne meget bestemte på det punkt. Enhver overtrædelse af reglerne betød diskvalifikation for atleten. Han mistede ikke sit borgerskab (selvom han vanærede det), men han tabte retten til at deltage og vinde en pris. I Filipperbrevet 3:15-16 understreger Paulus vigtigheden af, at den kristne husker de 'åndelige regler', som vi finder i Bibelen.

En af de største atleter nogensinde i USA hed Jim Thorpe. Ved de Olympiske Lege i Stockholm i 1912 vandt han 5-kamp og 10-kamp og var uden tvivl den store helt ved Legene. Året efter fandt man dog ud af, at Thorpe havde spillet halvprofessionelt baseball, og han var derfor ikke amatør. Det betød, at han måtte levere sine guldmedaljer tilbage, og at hans præstationer i de Olympiske annaler blev slettet. Det var en høj pris at betale for at overtræde reglerne. (Thorpes medaljer blev givet tilbage i 1985 af den Olympiske Komité).

Det er det, som Paulus tænker på i 1. Korinterbrev 9:24-27. Hvis atleten overtræder reglerne, så bliver han diskvalificeret. 'Ingen idrætsmand vinder sejrskransen, hvis han ikke følger reglerne.' (2. Tim 2:5). Det handler ikke om, hvad han tror eller hvad tilskuerne tror, men hvad dommerne siger. En dag skal alle kristne stå foran Guds domstol (Rom 14:10-12). Det græske ord for domstol er bema, præcis det samme ord som bruges om det sted, hvor de olympiske dommere uddelte sejrskransene. Hvis vi har disciplineret os selv til at overholde reglerne, så skal vi modtage en belønning.

Bibelen er fuld af folk, som begyndte løbet med stor succes men som faldt mod enden, fordi de så bort fra Guds regler. De tabte ikke deres frelse, men de deres belønning (1. Kor 3:15). Det skete for Lot (1. Mos 19), Samson (Dommerbogen 16), Saul (1. Sam 28, 31) og for Ananias og Safira (Ap.G. 5). Det kan også ske for os! Det er en stor oplevelse at løbe løbet dagligt, 'idet vi ser hen til Jeus' (Heb 12:1-2). Det vil blive endnu mere fantastisk, når vi oplever at blive kaldet, og Jesus kommer for at hente os hjem til himlen. Da skal vi stå foran bema for at modtage vor belønning. Det var det fremtidsperspektiv, som motiverede Paulus, og det kan også motivere os.

Afsnit 9, At leve i lyset af fremtiden (3:17-21)

Hvor er det mærkeligt at møde en Paulus, der græder midt i et brev, der er fyldt af glæde. Måske græder han over sig selv og hans vanskelige situation! Nej, han er en mand med et for øje, og hans omstændigheder gør ham ikke mismodig. Græder han på grund af det, som nogle af de kristne i Rom gør imod ham? Nej, han har det ydmyge sind og vil ikke lade tillade, at andre tager hans glæde fra ham. Hans tårer gælder slet ikke sig selv, de bliver udgydt for andres skyld. Fordi Paulus har et åndeligt sind, så knuser det hans hjerte at se, hvordan nogle bekendende kristne lever, folk som 'kun tænker på det jordiske'.

Selv om vi ikke kan være helt sikre, så beskriver versene 3:18-19 sandsynligvis judaisterne og deres tilhængere. Sikkert er det, at Paulus skriver om bekendende kristne og ikke folk, som står udenfor kirken. Judaisterne var 'fjender af Kristi kors', fordi de føjede Moselov til det frelsesværk, som Kristus tilvebragte på korset. Deres lydighed mod Det Gamle Testaments madregler ville gøre maven til en 'gud' (se Kol 2:20-23). De lagde så meget vægt på omskærelsen, at de var stolte af noget, som de burde skamme sig over (se Gal 6:12-15). Det var ikke åndeligt indstillede mænd, de tænkte på det jordiske. De holdt fast ved jordiske ritualer og trosartikler, som Gud havde givet til Israel, og de modsatte sig de himmelske velsignelser, som den kristne har i Kristus (Ef 1:3, 2:6, Kol 3:1-3).

Ordet 'åndelig' er blevet misbrugt lige så meget som ordet 'fællesskab'. Der er for mange mennesker, der tror, at en 'åndelig kristen' er mystisk, drømmende, upraktisk og fjern. Når han beder, så løfter han en dirrende gravrøst og gør sig stor umage med at fortælle Gud om ting, som Han allerede ved. Desværre er den form for salvesfuld fromhed et dårligt eksempel på sand åndelighed. Man behøver ikke være upraktisk og mystisk for at være åndeligt indstillet. Faktisk er det lige modsat: det åndelige sind gør den troende i stand til at tænke klarere og få ting gjort mere effektivt.

At være åndeligt indstillet betyder ganske enkelt, at man betragter jorden fra et himmelsk perspektiv. 'Tænk på det, som er i himlen, og ikke på det jordiske' (Kol 3:2). D.L. Moody plejede at skælde kristne ud for at være 'så himmelvendte, at de ikke var noget værd på jorden', og den formaning skal vi stadig være opmærksomme på. Kristne har et dobbelt statsborgerskab – på jorden og i himlen – og vort borgerskab i himlen burde gøre os til bedre mennesker her på jorden. Den åndeligt indstillede kristne bliver ikke optaget af denne verdens 'ting'. Han træffer sine beslutninger på baggrund af evige værdier og ikke skiftende griller i samfundet. Lot valgte de vandrige sletter ved Jordan, fordi hans værdier var verdslige, og til sidst tabte han det hele. Moses afviste Ægyptens fornøjelser og rigdomme, fordi han havde noget langt værdifuldt at leve for (Heb 11:24-26). "For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden og bøde med sit liv?" (Markus 8:36).

'Men vort borgerskab er i himlene' (Fil 3:20). Det græske ord, der er oversat med 'borgerskab' er det samme ord, som vi på dansk får ordet 'politik' fra. Det har noget at gøre med ens opførsel som borger i et land. Paulus opmuntrer os til at have et åndeligt sind, og det gør han ved at pege på karaktertrækkene ved den kristne, hvis borgerskab er i himlen. På samme måde som Filippi var en

romersk koloni på fremmed jord, så er kirken også en 'koloni af himlen' på jorden.

Vore navne står i himlens folkeregister

Det var et privilegium for borgerne i Filippi at være romerske borgere, selv om de ikke var i Rom. Når et barn blev født i Filippi, så var det vigtigt, at dets navn blev registreret i det juridiske register. Når en fortabt synder omvender sig til Kristus og bliver en borger i himlen, så bliver hans navn skrevet i 'livets bog' (Fil 4:3).

Borgerskab er vigtigt. Når du rejser til et andet land, så er det nødvendigt med et pas, så du kan bevise dit statsborgerskab. Ingen af os ønsker at dele skæbne med Philip Nolan i den klassiske fortælling: 'Manden uden land'. Fordi han forbandede sit lands navn blev han dømt til at leve til søs og aldrig igen se sit hjemland eller bare høre dets navn eller nyheder om dets udvikling. I 56 år var han på en endeløs rejse fra skib til skib og fra hav til hav, og til sidst blev han begravet på havet. Han var en 'mand uden land.'

Den kristnes navn er skrevet i livets bog, og det er det afgørende for at komme ind i det himmelske land (Åb 20:15). Når du kendes ved Kristi navn på jorden, så vil Han også kendes ved dit i himlen (Matt 10:32-33). Dit navn er skrevet ned i himlen (Lukas 10:20), og det står skrevet for evigt. (Det græske udsagnsord 'er indskrevet' i Lukas 10:20 er bøjet, så det betyder: 'det er skrevet én gang for alle og står skrevet.')

En ven inviterede min søn og mig på en rundvisning i det Hvide Hus. Hun bad os være ved en bestemt port kl. 8 om morgenen med legitimation, som kunne bevise, hvem vi var. David og jeg gik frem til porten, og vagten spurgte venligt om vore navne. Vi viste vor legitimation. 'Ja, hr. Warren Wiersbe og David! Værsgo at gå indenfor!' Vi kom ind i det Hvide Hus, fordi vore navne stod på den rigtige liste, og vore navne kom på den liste, fordi en anden bad om det. Sådan er det også med vor indgang ind i himlen. Fordi vi har sat vor lid til Kristus, så er vore navne skrevet ned, og vi kommer til herligheden udelukkende på grund af Hans fortjeneste og bøn.

Vi taler himlens sprog

Dem, som er optaget af jordiske ting, de taler om jordiske ting. Hvad hjertet er fuldt af, flyder munden jo over med (Matt 12:34-37). Den, som ikke er frelst, forstår ikke de ting, der kommer fra Guds Ånd (1. Kor 2:14-16), så hvordan skulle han dog kunne tale om dem? Himlens borgere forstår åndelige ting og kan lide at tale om dem med hinanden.

'De er af verden, derfor taler de ud af verden, og verden lytter til dem. Vi er af Gud, og den, der kender Gud, lytter til os, men den, der ikke er af Gud, lytter ikke til os. Derpå kender vi sandhedens ånd og vildfarelsens ånd.' (1. Joh 4:5-6)

Det at tale himlens sprog handler ikke kun om det, vi siger, men også om hvordan vi siger det. Den åndelige kristne går ikke rundt dagen lang og citerer bibelvers. Men han er opmærksom på at tale på en måde, som bringer Gud ære. 'Jeres tale skal altid være venlig, krydret med salt, så I ved, hvordan I skal svare

hver enkelt.' (Kol 4:6). En troende burde aldrig behøve sige: 'Tag det med et gran salt!' Vor tale skal være krydret med salt! Salt modvirker forrådnelse. 'Intet råddent ord må udgå af jeres mund, kun et godt ord til nødvendig opbyggelse, så det kan blive til velsignelse for dem, der hører det.' (Ef 4:29)

Vi adlyder himlens love

Borgerne i Filippi var underlagt den romerske lov ikke den græske, selv om de befandt sig mange hundrede kilometer fra Rom. Faktisk var det det princip, som sendte Paulus i fængsel, da han første gang besøgte Filippi (Ap.G. 16:16-24). Paulus brugte også selv sit romerske borgerskab til at garantere ham beskyttelse under romersk lov (Ap.G. 16:35-40, 21:33-40, 22:24-30).

I Filipperbrevet 3:17 advarer Paulus de troende i Filippi mod at tage den forkerte slags borgere som forbilleder. 'Efterlign mig!' Selvfølgelig var Paulus en efterfølger af Kristus, så hans formaning er ikke egoistisk. Paulus ser sig selv som en fremmed i verden, som pilgrim og udlænding (se 1. Peter 2:11). Hans liv blev styret af himlens love, og det gjorde ham anderledes. Han var optaget af andre – ikke sig selv. Han var optaget af at give – ikke tage. Hans motiv var kærlighed (". Kor 5:14) – ikke had. I tro adlød Paulus Guds Ord vel vidende, at han én dag ville modtage sin belønning. Mennesker kunne modarbejde ham og forfølge ham nu, men på den sidste dag i regnskabet, da ville han være vinderen.

Desværre er der i dag som med judaisterne på Paulus tid mennesker, som kalder sig borgere i himlen, men deres liv bærer ikke præg af det. De kan være fulde af iver i deres religiøse aktiviteter og følge en streng disciplin, men der er ikke tegn på, at Guds Ånd styrer deres liv. Alt hvad de gør, gør de i kødet, og de får selv al æren. Det er slemt nok, at de selv er på afveje, men de leder også andre på afveje. Intet under at Paulus græd over dem.

Han er loyal mod himlens sag

Kristi kors er emnet i Bibelen, selve hjertet i evangeliet og den væsentligste grund til pris i himlen (Åb 5:8-10). Korset er beviset på Guds kærlighed til syndere (Rom 5:8) og had til synden. Korset fordømmer det, som verden sætter højt. Det dømmes menneskeheden og fælder den sande dom: Skyldig!

På hvilken måde var judaisterne 'fjender af Kristi kors?' For det første så betød korset afslutningen på Det Gamle Testaments religion. Da forhængene i templet blev revet midt over, da erklærede Gud, at vejen til Gud var åben gennem Kristus (Heb 10:19-25). Da Jesus råbte: 'Det er fuldbragt!', så ofrede Han sig én gang for alle for synd, og på den måde endte hele systemet med ofringer (Heb 10:1-4). Ved sin død og opstandelse tilvejebragte Jesus den 'åndelige omskærelse', som gjorde omskærelsesritualet unødvendigt (Kol 2:10-13). Alt hvad judaisterne forsvarede var blevet fjernet ved Kristi død på korset.

Ydermere var alting, som de levede for, blevet fordømt af korset. Jesus havde brudt den mur ned, som skilte jøder og hedninger (Ef 2:14-16), og judaisterne var i gang med at rejse den mur igen. De adlød 'jordiske forskrifter' (Heb 9:10), som var tiltrækkende for kødet, men ikke var ledet af Ånden. De sande troende 'korsfæster kødet' (Gal 5:24). Han korsfæster også verden (Gal 6:14). Alligevel var judaisterne optaget af 'jordiske ting'. Det er korset, som står central

i den troendes liv. Han sætter ikke en ære i mennesker, i religion eller sine egne bedrifter, hans ære er korset (Gal 6:14).

Paulus græder, fordi han kender disse menneskers fremtid: 'De ender i fortabelse' (Fil 3:19). Ordet indeholder tanken om spild og 'tabthed'. (Det er oversat 'ødsel' i Markus 14:4). Judas bliver kaldet 'fortabelsens søn', og det er det samme ord, der bliver brugt (Joh 17:12). Et spildt liv og evighed af spild! I modsætning hertil har Guds sande børn, hvis borgerskab er i himlen, en strålende fremtid.

Vi forventer himlens Herres komme

Judaisterne levede i fortiden, og de prøvede at få filipperne til at gå tilbage til Moses og loven. De sande kristne lever i fremtiden, for de forventer deres frelsers genkomst (Fil 3:20-21). Som revisoren i Fil 3:1-11 opdager Paulus nye værdier. Som atleten i Fil 3:12-16 viser han en ny iver. Nu som fremmed oplever han en ny vision: 'Vi venter Herren Jesus Kristus som frelser.' Det er forventningen om Kristi komme, som motiverer den troende med det åndelige sind.

Der er en fantastisk energi i den nærværende kraft fra et fremtidigt håb. Fordi Abraham så frem til en by, så var han tilfreds med at bo i telt (Heb 11:13-16). Fordi Moses så frem til himlens belønning, så var han villig til at opgive verdens skatte (Heb 11:24-26). På grund af den glæde, der lå foran Ham (Heb 12:2), så udholdt Jesus korset. Kendsgjerningen at Jesus Kristus vender tilbage er et kraftfuldt motiv for et overgivet liv og helhjertet tjeneste i dag. 'Enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.' (se 1. Joh 2:28-3:3)

En himmelborger, som lever på jorden, bliver aldrig modløs, fordi han ved, at hans Herre kommer tilbage en dag. Trofast bliver han i sin tjeneste, så hans Herre ikke vende tilbage og finde ham ulydig (Lukas 12:40-48). Den troende med et åndeligt sind lever ikke for denne verdens ting, han forventer den kommende verdens velsignelser. Det betyder ikke, at han ignorerer eller forsømmer sine daglige pligter. Det betyder derimod, at hans handlinger i dag bliver styret af, hvad Kristus vil gøre i fremtiden.

Paulus nævner specifikt, at den troende vil modtage et herliggjort legeme, lige som Kristi legeme. I dag lever vi i et 'ydmygelsens legeme' (hvilket er den bogstavelige betydning af ordet, som er oversat 'fornedrede' i Fil 3:21), men når vi ser Kristus, så vil vi modtage et herliggjort legeme. Det vil ske på et øjeblik (1. Kor 15:42-53). I det øjeblik vil alle denne verdens ting være værdiløse for os, sådan som de bør være det – relativt set – i dag. Hvis vi lever i fremtiden, så vil vi bruge det åndelige sind og leve for de ting, som virkelig betyder noget.

Når Jesus vender tilbage, så vil Han 'underlægge sig alt' (Fil 3:21b). Ordet 'at underlægge' betyder at arrangere i rækkefølge. Er det ikke vores problem i dag? Vi får ikke arrangeret 'ting' i den rigtige rækkefølge. Vore værdier er forvredne. Som følge deraf spilder vi vor iver på nytteløse aktiviteter, og vor vision bliver formørket, så at Kristi genkomst ikke er en virkelig motiverende kraft i vore liv. At leve i fremtiden betyder, at man lader Kristus arrangere 'tingene' i livet i overensstemmelse med den rigtige rækkefølge. Det betyder at leve med evige værdier i sigte og turde tro på Guds løfter om, at 'den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid.' (1. Joh 2:17)

Afsnit 10, Du skal ikke bekymre dig (4:1-9)

Hvis der var nogen, der havde en undskyldning for at bekymre sig, så var det Paulus. Hans kære, kristne venner i Filippi havde uoverensstemmelser, og han kunne ikke være der for at hjælpe dem. Vi aner ikke, hvad der skilte Euodia og Syntyke, men hvad det end var, så bragte det splittelse i menigheden. Sammen med den mulige splittelse i Filippi så mødte Paulus også splittelse blandt de troende i Rom (Fil 1:14-17). Oven i disse byrder kunne han så tilføje muligheden for sin egen snarlige død. Ja, Paulus havde en god undskyldning for at være bekymret – men det var han ikke! I stedet gav han sig tid til at forklare os hemmeligheden bag sejr over bekymring.

Hvad er bekymring? Det græske ord, der i Fil 4:6 er oversat 'bekymrede' betyder 'at blive trukket i forskellige retninger.' Vore håb trækker os i én retning, vor frygt trækker os i den modsatte retning, og vi bliver trukket fra hinanden. Den gamle engelske rod af ordet 'bekymring' betyder 'at kvæle'. Hvis du nogen sinde har været rigtig bekymret, så ved du, hvordan det kvæler en person. Faktisk har bekymringer helt konkrete, fysiske konsekvenser: hovedpine, infiltrationer, mavesår og endda rygsmerter. Bekymringer påvirker vore tanker, vor fordøjelse og endda vor motorik.

Fra et åndeligt synspunkt så er bekymring forkerte tanker (sindet) og forkerte følelser (hjertet) i forbindelse med omstændigheder, mennesker og ting. Bekymringer er den største glædestyv. Men det er bare ikke nok for os at sige til os selv, at vi skal holde op med at være bekymret, for det vil aldrig fange tyven. Det kræver mere end gode intentioner at sejre. Modsætningen til bekymringer er 'bevarede tanker og hjerter': Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare (bevogte som en soldat) jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus. (Fil 4:7). Når dine tanker er bevaret, så står Guds fred vagt ved dig, og Guds fred vejleder dig (Fil 4:9). Når du har sådan en beskyttelse, hvorfor så bekymre sig?

Hvis vi skal vinde over bekymringer og opleve et trygt sind, så må vi opfylde de betingelser, som Gud har sat. Der er tre: bede rigtigt (4:6-7), tænke rigtigt (4:8) og leve rigtigt (4:9).

Bede rigtigt (Fil 4:6-7)

Paulus skriver ikke: bed over det! Det er han for vis til. Han bruger tre forskellige ord til at beskrive at 'bede rigtigt': bøn, påkaldelse og taksigelse (tydeligere på engelsk: prayer, supplication, thanksgiving). Det involverer alle tre aspekter at bede rigtigt. Bøn er det generelle ord for at gøre sine ønsker kendt for Herren. Når vi begynder at bekymre os, så bør vores første reaktion være at gå til Gud. Der er da behov for tilbedelse, så vi får øjnene op for Guds storhed og majestæt. Vi må indse, at Han er stor nok til at løse vore problemer. Alt for ofte skynder vi os til Ham og fortæller om vore behov, hvor vi burde komme roligt og med stor ærbødighed for Hans trone. Det første skridt for at 'bede rigtigt' er tilbedelse (eller beundring).

Den anden er påkaldelse, hvor vi åbent deler vore behov og problemer. Det sømmer sig slet ikke med halvhjertede bønner, som ikke er oprigtige. Vi ved, at vi ikke bliver hørt for vore mange ord (Matt 6:7-8), men på den anden side ønsker Gud, at vi henvender os med oprigtighed (Matt 7:1-11). Det var på den måde, at Jesus bad i haven (Heb 5:7), og mens hans nærmeste disciple sov, så blev Jesu sved til bloddråber. Påkaldelse handler ikke om menneskelig anstrengelse men om åndelig intensitet (Rom 15:30, Kol 4:12).

Efter tilbedelse og påkaldelse kommer værdsættelse, hvor vi siger Gud tak (se Ef 5:20, Kol 3:15-17). Naturligvis sætter Faderen pris på at høre sin børn

sige: Tak! Da Jesus helbredte de ti spedalske, så kom kun én af dem tilbage for at sige ham tak (Lukas 17:11-19), og vi kan spørge os selv, om procentdelen ville være højere i dag. Vi er hurtige til at bede men langsomme til at sige tak.

Læg mærke til, at det at 'bede rigtigt' ikke er noget, som alle kristne bare kan gøre med det samme, fordi at 'bede rigtigt' afhænger af at have det rette sind. Derfor finder vi Paulus opskrift på fred i slutningen af Filipperbrevet og ikke i starten. Hvis vi har det målrettede sind fra Filipperbrevet kapitel 1, så kan vi beundre. (Hvordan kan en tvesindet person overhovedet prise Gud?) Hvis vi besidder det undergivne sind fra kapitel 2, så kan vi komme med ønsker i bøn. (Ville en stolt person bede Gud om noget?) Hvis vi har det åndelige sind fra kapitel 3, så kan vi vise vor værdsættelse. (En verdslig person ville ikke vide, at Gud havde givet ham noget at være taknemmelig for!) Med andre ord så må vi praktisere kapitel 1, 2 og 3, hvis vi skal erfare det trygge sind i kapitel 4 af Filipperbrevet.

Paulus råder os til at 'bringe alting frem for Gud i bøn'. 'Vær ikke bekymrede, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak', lyder hans råd. Vi har tendens til at bede over de 'store ting' i livet og glemme at bede over de såkaldte 'små ting' – indtil de vokser sig så store, at de bliver til 'store ting'. Når vi bringer alting frem for Gud, som ligger os på hjertet, så er det første skridt på vejen til sejr over bekymring.

Resultatet er, at Guds fred vogter vort hjerte og vore tanker. Husk på at Paulus var lænket til to romerske soldater, bevogtet dag og nat. På samme måde står 'Guds fred' over de to områder, som skaber bekymringer – hjertet (forkerte følelser) og sindet (forkerte tanker). Når vi i frelsen giver Kristus vort hjerte, så erfarer vi fred med Gud (Rom 5:1). Men Guds fred tager os et skridt længere ind i Hans velsignelser. Det betyder ikke at trængsler ikke kommer mod os udefra, men det betyder, at vi kan have en stille sikkerhed indeni, lige gyldig hvordan omstændighederne, menneskene eller tingene omkring os udvikler sig.

Daniel viser os et dejligt eksempel på fred gennem bøn. Da kongen meddelte, at ingen af hans undersåtter måtte bede til nogen anden end kongen selv, da gik Daniel op på sit værelse, åbnede vinduet og bad som før (Dan 6:1-11). Læg mærke til, hvordan Daniel bad. Han bad og takkede Gud. Resultatet var fuldkommen fred midt i trængslerne! Daniel var i stand til at tilbringe natten hos løverne helt tryk, mens kongen i sit palads ikke kunne sove (Dan 6:19).

Den første forudsætning for at have det trygge sind og sejr over bekymringer er at bede rigtigt.

Tænke rigtigt (Fil 4:8)

Fred involverer både hjerte og sind. Forkerte tanker fører til forkerte følelser, og inden længe bliver hjerte og sind trukket i hver sind retning, og vi bliver kvalt af bekymringer. Vi må indse, at tanker er virkelige og stærke, selv om de ikke kan ses, vejes eller måles. Vi må gøre 'enhver tanke til en lydige fange hos Kristus' (2. Kor 10:5).

Så en tanke, høst en handling.

Så en handling, høst en vane.

Så en vane, høst en personlighed.

Så en personlighed, høst en skæbne!

Paulus gør det meget klart, hvad vi bør tænke på som kristne.

Hvad der er sandt. Dr. Walter Cavert lavede en undersøgelse, der pegede på, at kun 8% af de ting, som folk gør sig bekymringer omkring, var reelle ting at bekymre sig om. De andre 92% var enten ren fantasi, noget som aldrig skete

eller ting som involverede andet, man ikke kunne have kontrol over. Satan er en løgner (Joh 8:44), og han ønsker at fordærve vort sind med sine løgne (2. Kor 11:3). 'Mon Gud har sagt...' siger han til os, som han sagde det til Eva (1. Mos 3:1ff). Helligånden kontrollerer vort sind ved sandhed (Joh 17:17, 1. Joh 5:6), men djævelen prøver at kontrollere ved løgne. Når vi tror på en løgn, så får Satan overtaget.

Hvad der er ædelt og ret. Det betyder 'al respekt værdig og rigtigt'. Der er mange ting, som ikke er respektable, og kristne burde ikke tænke på den slags ting. Det betyder dog ikke, at vi skal stikke hovedet i busken og undgå alt, hvad er ubehageligt og uværdigt, men det betyder til gengæld, at vi ikke skal fokusere på uværdige ting og lade dem fylde vore tanker.

Hvad der er rent, værd at elske, værd at tale godt om. 'Rent' betyder sandsynligvis moralsk renhed, da folk dengang som nu hele tiden blev fristet til seksuel urenhed (Ef 4:17-24, 5:8-12). Den troende må koncentrere sig om de høje og noble tanker – ikke de laveste fra denne fordærvede verden.

Hvad der er godt og rosværdigt. Hvis det er godt, så vil det motivere os til at gøre det bedre. Hvis det er rosværdigt, så er det værd at anbefale til andre. Ingen kristen har råd til at spilde 'mental energi' på tanker, som nedbryder ham eller nedbryder andre, hvis tankerne blev delt med andre.

Hvis du sammenligner denne liste med Davids beskrivelse af Guds Ord i salme 19:8-10, så vil du se en parallel. Den kristne, som fylder sit hjerte og sit sind med Guds Ord, vil have en 'indbygget radar', der afslører forkerte tanker. 'Stor er lykken for dem, der elsker din lov.' (Salme 199:165). At tænke rigtigt er resultatet af dagligt at grunde over Guds Ord.

Leve rigtigt (Fil 4:9)

Du kan ikke adskille ydre handlinger og indre holdninger. Synd resulterer altid i ufred (med mindre samvittigheden er forhærdet), mens renhed bør give fred. 'Retfærdighed skaber fred, retfærdighed bringer ro og tryghed til evig tid.' (Esajas 32:17). 'Men visdommen fra oven er først og fremmest ren, og desuden er den fredselkende, mild, omgængelig, fuld af barmhjertighed og gode frugter, upartisk og oprigtig. Retfærdighed er en frugt af det, der sås i fred, og den tilfalder dem, der stifter fred.' (Jak 3:17-18).

Paulus bringer fire aktiviteter i ligevægt: 'lært og taget imod' og 'hørt og set'. Én ting er at lære en sandhed, men noget helt andet at modtage den og gøre den til en del af sit indre menneske (se 1. Thes 2:13). Kendsgeneringer i hovedet er ikke nok, vi må også have sandheder i hjertet. I Paulus tjeneste underviste han ikke kun Ordet, men han levede det også, så hans tilhørere kunne se sandheden i hans liv. Paulus erfaring bør også være vor erfaring. Vi må lære Ordet, modtage det, høre det og gøre det. 'Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere.' (Jak 1:22).

'Guds fred' er en af prøverne på, om vi er i Guds vilje eller ej. 'Kristi fred skal råde i jeres hjerter' (Kol 3:15). Hvis vi vandrer med Herren, så vil Guds fred og fredens Gud øve deres indflydelse på vore hjerter. Når vi er ulydige, så taber vi den fred, og så ved vi, at vi har gjort noget galt. Guds fred er dommeren (en engelsk oversættelse for 'råder'), der dømmer os 'ude' (dømmer i en sport).

Bede rigtigt, tænke rigtigt og leve rigtigt, det er forudsætningerne for at det trykke sind og have sejr over bekymringer. Som Filipperbrevet kapitel 4 er 'fredskapitlet' i det Ny Testamente, så er Jakobs brev kapitel 4 'krigskapitlet'. Det starter med et spørgsmål: 'Hvorfor opstår der kampe og stridigheder blandt jer?' Jakob forklarer årsagerne til stridighederne: I beder forkert ('I beder og får

alligevel intet, fordi I beder dårligt' Jak 4:3), I tænker forkert ('rens jeres hjerter, I tvesindede' Jak 4:8), og I lever forkert ('ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud?' Jak 4:4). Det er ikke nogen middevej. Enten så lader vi Guds Ånd råde i hjerte og sind og praktiserer at bede rigtigt, tænke rigtigt og leve rigtigt eller også så lader vi kødet råde, og så bliver vi flået i stykker af bekymringer.

Der er ikke grund til bekymring! Og bekymring er synd! (Har du læst Matt 6:24-34 for nylig?) Når Guds fred vogter os og fredens Gud leder os – hvorfor så bekymre sig?

Afsnit 11, Tilfredshedens hemmelighed (4:10-23)

'Problemet med ham er, at han er et termometer – ikke en termostat!' Den udtalelse gjorde præsten nysgerrig, da han hørte den fra én af lederne i menigheden. De diskuterede nye lederemner, og Jims navn var blevet nævnt. 'Forstå mig nu ret,' fortsatte den anden. 'Et termometer ændrer intet omkring det, det viser bare temperaturen. Det gør hele tiden op og ned. En termostat derimod regulerer sine omgivelser og ændrer dem, når der er behov for det. Jim er et termometer – han mangler evnen til at forandre ting. I stedet forandrer de ham!'

Apostlen Paulus var en termostat. I stedet for at have op- og nedture åndeligt set i takt med forandringer i situationen, så fortsatte han med sit arbejde i tjenesten for Kristus. Hans personlige hilsner i slutningen af brevet antyder, at han ikke var et offer for omstændighederne, men han sejrede over dem: 'Jeg kan acceptere alle ting' (Fil 4:11 direkte oversat fra engelsk som de følgende vers). 'Jeg kan alt' (Fil 4:13). 'Jeg har alt' (Fil 4:18). Paulus behøvede ikke at blive forkælet for at være tilfreds. Han fandt sin tilfredshed i de åndelige resurser, som Kristus i overflod stillede til rådighed.

Tilfredshed er ikke at være ligeglad, det er heller ikke en falsk tryghed baseret på uvidenhed. Den ligeglade kristne bekymrer sig ikke om andre, mens den tilfredse kristne ønsker at dele sine velsignelser. Tilfredshed er ikke flugt fra kampen men snarere en vedblivende tryghed og tillid midt i kampen. 'Jeg har lært at nøjes med, hvad jeg har.' (Fil 4:11). To ord i dette vers er meget vigtige: 'lært' og 'tilfreds' (står i den engelske oversættelse).

Udsagnsordet 'lært' betyder at lære gennem erfaringer. Paulus åndelige tilfredshed var ikke noget, som han besad umiddelbart efter sin omvendelse. Han måtte gå igennem mange vanskelige oplevelser i livet for at lære at være tilfreds. Ordet 'tilfreds' betyder faktisk 'at rumme'. Det beskriver en person, som har sine resurser i sig selv, så han ikke er afhængig af ting udefra. Det græske ord betyder 'selv-tilstrækkelig', og det var et favoritorde for de stoiske filosoffer. Men den kristne er ikke nok i sig selv, han har tilstrækkeligt i Kristus. Fordi Kristus lever i os, så har vi nok til livets krav.

I dette kapitel nævner Paulus tre vidunderlige, åndelige resurser, som giver os tilstrækkeligt og gør os tilfredse.

Guds suveræne forsyn (Fil 4:10)

I disse dage med store, teknologiske fremskridt, så hører vi mindre og mindre om Guds forsyn. Vi får nogle gange det indtryk, at verden er en kæmpe, naturlig maskine, og at selv Gud ikke kan gøre noget ved hjulene, mens de drejer rundt. Men Guds Ord lærer klart, at Gud opretholder i sit forsyn både naturen og sit folk. Ordet forsyn (providence) kommer af to latinske ord 'pro' som betyder 'før' og 'video' som betyder 'at se'. Guds forsyn betyder ganske enkelt, at Han ser det i forvejen. Det betyder ikke, at Gud bare ved det i forvejen, for forsyn rummer langt mere. Det er Guds aktive handlen for at tilrettelægge omstændigheder og situationer for at opfylde Hans hensigter.

Den kendte historie med Josef og hans brødre illustrerer betydningen af forsyn (1. Mos 37-50). Josefs brødre var jaloux og solgte ham som slave, da han kun var sytten år gammel. Han bliver ført til Egypten, og Gud åbenbarer ham, at

der kommer syv års overflod efterfulgt af syv års hungersnød. Der igennem bliver Josef ophøjet til den næsthøjeste position i Egypten. Efter tyve års adskillelse bliver Josefs brødre tilgivet, og de forstår, hvad Herren har gjort.

'Gud sendte mig forud for at redde liv' siger Josef, 'mens I ville mig det ondt. Gud vendte det til godt.' Det er Guds forsyn. Hans indgriben i vore liv. Paulus erfarede dette guddommelige forsyn i sit liv og sin tjeneste. Han var i stand til at skrive: 'Vi ved, at alt virker sammen til god efor dem, der elsker Gud, og som efter hans beslutning er kaldet.' (Rom 8:28). Gud har i sit forsyn sørget for, at menigheden i Filippi var opmærksom på Paulus behov, og han modtog det netop på det tidspunkt, hvor han havde allermost brug for deres kærlighed. De havde været bekymrede, men de havde manglet en anledning til at hjælpe. Mange kristne i dag har anledninger, men de mangler omsorg!

Livet er ikke en række af tilfældigheder, det er en serie af anledninger. 'Jeg vil give dig råd, mit blik er rettet mod dig.' (Salme 32:8). Abraham kaldte Gud 'Jehova-Jireh' som betyder 'Herren vil sørge for det' (1. Mos. 22:14). 'Når han har fået alle sine får ud, går han foran dem, og de følger ham, fordi de kender hans røst.' (Joh 10:4). Dette er Guds forsyn, som er en vidunderlig kilde til tilfredshed.

Guds aldrig svigtende kraft (Fil 4:11-13)

Paulus skynder sig at fortælle sine venner, at han ikke klager. Hans glæde er ikke afhængig af omstændigheder eller ting. Hans glæde kommer fra noget dybere, noget andet end fattigdom eller rigdom. De fleste af os har lært at være ydmyge, for når vanskelighederne kommer, så skynder vi os til Herren. Men få har lært at være ovenud tilfredse. Velstand har gjort større skade på troende end modstand og forfølgelse. 'Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet.' (Åb. 3:17).

Ordet 'indviet' i Filipperbrevet 4:12 er ikke det samme som 'lært' i vers 4:11. 'Indviet' betyder 'gjort delagtig i hemmeligheden'. Ordet blev brugt i de hedenske religioner i forbindelse med deres dybeste hemmeligheder. Gennem prøvelser og trængsler var Paulus indviet i den vidunderlige hemmelighed om at være tilfreds på trods af fattigdom eller velstand. 'Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft.' (Fil 4:13). Det var Kristi kraft i ham, som gav ham åndelig tilfredshed.

Tåge var kommet over O'Hara Field, den lufthavn som betjener Chicago, så min afrejse var blevet forsinket. Jeg sad i terminalen og læste en bog, mens jeg stille bad Gud lægge sine planer til rette med hensyn til denne rejse. Tæt ved mig sad en herre og ventede på samme fly, men han gik frem og tilbage som en løve i bur. Sproget han brugte til at beskrive tågen gjorde atmosfæren endnu mere tåget. Jeg tænkte: 'Her er en mand uden indre resurser.' Senere spurgte han mig, hvordan jeg kunne være så rolig, når flyet var forsinket, og jeg kunne så dele evangeliet med ham.

Mens vi fløj til Chicago fra staten New York via byen New York, så var vi i venteposition over Kennedy lufthavnen i over en time. Da stewardessen meddelte det over højtaleren, så råbte en mand på den anden side af gangen: 'Frem med sprutten!' Det var hans eneste resurse, når tingene gik ham imod.

Hele naturen er afhængig af skjulte resurser. De store træer borer deres rødder ned i jorden for at hente vand og mineraler. Floder har deres udspring i de sneklædte bjerge. Den vigtigste del af træet er den del, som du ikke kan se – nemlig hele rodnettet. Den vigtigste del af den kristnes liv er den del, som kun Gud ser. Hvis vi ikke trækker på Guds dybe resurser ved tro, så vil vi give efter

for livets pres. Paulus var afhængig af Kristi kraft i hans liv (se Fil 1:6, 21, 2:12-13, 3:10) 'Jeg kan – gennem Kristus!' Det var Paulus motto, og det kan også være vores motto. Den kristne har al den kraft i sig, som der er behov for for at møde livets krav. Det er ved tro, at vi kan udløse denne kraft.

Enhver kristen burde læse 'Hudson Taylors åndelige hemmelighed', som Dr. og Mrs. Howard Taylor har skrevet. Den illustrerer nemlig dette princip om den indre kraft gennem en stor Kina missionærs liv. I mange år arbejdede Hudson Taylor hårdt og følte, at han satte sin lid til Kristus med hensyn til sine behov, men på en eller anden måde oplevede han ingen glæde eller frihed i sin tjeneste. Så åbnede en vens brev hans øjne for Kristi tilstrækkelighed. 'Det er ikke ved at stole på min egen trofasthed, men ved at kikke hen på den, som Den Trofaste,' sagde han. Det var et vendepunkt i hans liv. Hvert øjeblik trak han på Kristi kraft, og Kristi kraft bar ham igennem.

Jesus lærer os det samme med sin lignelse om vintræet og grenene i Joh. 15. Han er vintræet, vi er grenene. En gren kan kun bruges til at bære frugt, ellers kan man lige så godt brænde den. Grenen bærer ikke frugt i egen kraft men ved at trække på det liv, som vintræet har: 'Uden mig kan I slet intet gøre.' (Joh. 15:5). Når den troende holder sig i fællesskab med Kristus, så er Guds kraft der for at hjælpe ham igennem. 'Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft.'

Guds suveræne forsyn og Hans aldrig svigtende kraft er to åndelige resurser, som vi kan trække på for at vi skulde livets opgaver. Men der er en tredje resurse.

Guds uforanderlige løfte (Fil 4:14-20)

Paulus takker menigheden i Filippi for deres generøse gave. Han sammenligner det med tre familiære ting.

En blomstrende træ (v. 10). Ordet 'blomstre' bærer billedet af en blomst eller et træ, som står i skud. Vi kan ofte gå gennem vinterperioder åndeligt set, men når foråret kommer, så er der nyt liv og velsignelse. Træet selv er ikke blevet flyttet. Omstændighederne har ikke forandret sig. Forskellen er nyt liv inde fra.

En investering (v. 14-17). Paulus så deres missionsgave som en investering, der ville give dem store, åndelige renter. Menigheden etablerede et forhold med at give og modtage. Menigheden gav materielt til Paulus, og de modtog åndeligt fra Herren. Herren holder regnskab, og Han skal nok sørge for at betale åndelige renter. Det er en fattig menighed, som ikke deler materielt med andre.

Et offer (v. 18). Paulus så deres gave som et åndeligt offer, lagt på alteret til Guds ære. Det findes 'åndelige ofre' i den kristnes liv (se 1. Peter 2:5). Vi skal bringe vores legemer som et åndeligt offer (Rom 12:1-2), og vore læbers pris (Heb. 13:15). Gode gerninger er et offer for Herren (Heb. 13:16), og det er også de fortabte sjæle, som vi får lov til at vinde for Kristus (Rom. 15:16). Her ser Paulus de troende i Filippi som præster, der giver deres offer til Herren. I lyset af Malakias 1:6-14 må vi give det allerbedste til Herren.

Paulus ser dog ikke denne gave kun som en gave fra Filippi. Han ser det også som en gave fra himlen. Paulus satte sin lid til Herren. Der er en interes-

sant kontrast mellem vers 18 og 19. Hvis vi skulle omskrive det lidt: 'I mødte mit behov, og Gud vil møde jeres behov. I mødte ét behov hos mig, men Gud vil møde alle jeres behov. I gav i jeres fattigdom, men Gud dække jeres behov med sin himmelske rigdom.'

En ung præst kom til en menighed, der var vant til få dækket udgifterne ved at holde bazar o.lign. Han fortalte lederne i menigheden, at han ikke ønskede det på den måde mere. 'Lad os bede Herren møde vore behov', foreslog han. 'Ved udgangen af måneden skal I betale alle regningerne og lade min løn være den sidste. Hvis der ikke er penge nok, så er det mig, det gør ondt på og ikke menigheden. Men jeg tror ikke, at nogen kommer til at lide.' Lederne var sikre på, at både præsten og menigheden ville dø, men det blev ikke tilfældet. Hver måned blev alle regningerne betalt, og ved årets udgang var det overskud for første gang i mange år.

Tilfredshed kommer gennem tilstrækkelige resurser. Vore resurser er Guds forsyn, Guds kraft og Guds løfter. Disse resurser dækkede alle Paulus behov i hans liv, og det samme kan gælde for os.

Afsnit 12, Bring Filipperebrevet i anvendelse

Nu, da du har gennemført studiet af dette spændende og praktiske brev, så *glem ikke det du har lært!* Det bedste ved bibelstudie er ikke indlæringen, men udlevningen. Derfor får du her en række forslag til, hvordan du kan bevare glæden i dit liv:

1. Overgiv dit sind til Herren ved hver dags begyndelse

Dette er blandt andet hvad overgivelse består i: *"Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste. Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forhandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne. (Rom 12:1-2)*

Overgiv dit legeme, dit sind og din vilje til Gud - ved troen – ved hver dags begyndelse.

2. Lad den Hellige Ånd forny dit sind igennem Ordet

Daglig, og systematisk læsning af Bibelen er en forudsætning for, at du kommer til at opleve glæde og sejr.

3. Bed Gud om i dag, at give dig et målrettet sind, et undergivent sind, et åndeligt sind og et trygt sind.

Når du tænker dagens gøremål igennem, så vær opmærksom på at ingen af de ting du har planlagt berøver dig den glæde som Gud ønsker for dig.. Det kan være du skal træffe en person du ikke bryder dig særligt meget om. Bed Gud om at give dig det undergivne sind du behøver. Eller, du står måske overfor visse vanskeligheder. Så giv agt på om du har det målrettede sind, som er optaget af Kristus og evangeliet, og ikke kun bekymret om sin egen smag og behag.

4. Hav dine "tanker i tanke" i løbet af dagen

Hvis du oplever, at du er i færd med at miste din indre fred og glæde, stands da op og tænk efter. *Besidder jeg det målrettede sind? Lod jeg nu en anledning til at forherlige Kristus gå mig forbi? Eller var jeg en smule fremfusen-de, så jeg glemte det undergivne sindelag?.*

Hvis du opdager at du har syndet, så bekend det umiddelbart for Herren (1. Joh 1:9). Om det er muligt, så gå tilbage og gør skaden god igen. Hvis dette ikke er muligt, så bed Gud om at give dig en anden anledning til at vidne.

5. Vogt dit sinds porte

Husk hvorledes Paulus formaner i Filipperne 4:8: *"I øvrigt, brødre, alt, hvad der er sandt, hvad der er ædelt, hvad der er ret, hvad der er rent, hvad der er værd at elske, hvad der er værd at tale godt om, kort sagt: det gode og det rosværdige, det skal I lægge jer på sinde."*

Når en uevenlig eller uren tanke opstår i dit sind, bør du konfrontere dette med det samme. Hvis du dyrker den, vil den slå rod og vokse – og berøve dig din glæde. Til tider vil Satan kaste sine "gloende pile" efter dig, og til tider vil han bruge andre mennesker til at gøre det for sig. En af de bedste måder du kan bekæmpe disse forkerte tanker på, er at fylde dit sind med skriften. Tag derfor tid til at lære Guds Ord udenad.

6. Husk – din glæde er ikke en selvglæde.

Det er Guds måde, hvorpå Kristus bliver forherliget, og andre mennesker bliver hjulpet gennem dig. For det første Kristus. Dernæst de andre. Til sidst dig selv. Resultatet heraf er GLÆDE.